

DE CE SUNT OAMENII ATÂT DE CLĂTINAȚI ?

Suntem bucuroși pentru că în dimineața aceasta ne aflăm din nou în Tabernacol. Vă doresc tuturor o dimineață fericită și încredințarea că ziua aceasta este în slujba Domnului.

Mai înainte v-ați ridicat mâinile și ați cântat:

Eu sunt atât de fericit

Căci sunt salvat de păcat.

Eu sunt fericit pentru aceasta.

Privind fețele celor ce cântau cu mâinile ridicate, mi-am dat seama că sunteți deplin încredințați de aceasta.

Eu sunt atât de fericit

Căci sunt salvat de păcat.

Sunt foarte bucuros pentru că Isus este aici și pentru voi. Mă gândesc că sora de pe targă stă la soare, de aceea cred că ar fi bine s-o tragă cineva la umbră. Nu știu dacă aceasta este într-adevăr dorința ei, dar am observat că și-a ridicat mâna ca să-și ferească ochii de razele soarelui.

Eu sunt atât de fericit

Căci sunt salvat de păcat.

Isus locuiește atât de bine tăcând,

Aici înăuntru.

Oh, nu este minunat lucrul acesta? Nu este minunat ca Isus din Nazaret să vină în inimile noastre, să ne binecuvânteze și să facă din noi ceea ce trebuie să fim?

Cu câțiva ani în urmă obișnuiam să cântăm cântarea aceea simplă:

El mă face cum trebuie să fiu

Și prin harul Său, curățit sunt

Și pus în libertate.

Cât de minunat este în felul acesta!

În dimineața aceasta vom avea o școală biblică.

M-am simțit foarte bine când am intrat și am văzut că aveți darurile pregătite. Atunci mi-am amintit de zilele când tabernacolul acesta era abia la început, iar păstorul îi binecuvânta pe oameni pentru anul viitor al vieții lor și îi mulțumea lui

Dumnezeu pentru tot ce a făcut harul Său în viețile lor.

Acum mă bucur însă pentru că pot să vă dau o veste bună, cu care vă sunt dator de multă vreme: toate broșurile tipărite sunt pregătite pentru expediere. Am vrut să nu vă spun nimic până la Anul Nou, dar adevărul este că nu există nici un an nou, ci doar o perioadă de timp.

După părerea mea, noi trăim într-un timp minunat, deoarece oamenii care trăiesc astăzi au harul de a vedea semnele venirii Fiului omului. Astfel, în fața lumii de acum stau două alternative: ori primește cea mai mare trezire care a avut loc vreodată și care este în plină desfășurare, ori va intra în ceasul cel mai întunecos care a existat vreodată în istoria lumii.

Acesta este un timp crucial pentru omenire, un timp în care trebuie să se decidă pentru viitor. Astfel, dacă în locul acesta mai este cineva care nu s-a decis încă pentru Hristos, sunt încredințat că o va face în dimineața aceasta, iar când vom pleca de aici va putea spune în inima lui: „Da, Doamne, astăzi este ziua în care m-am hotărât să Te slujesc pentru tot restul vieții mele.”

Este un timp minunat, dar sunt sigur că peste ochii voștri a fost pusă o mahramă ca să nu vedeți ce s-a întâmplat, nici chiar cei credincioși. Adevărul este că oamenii inspirați nu au fost înțeleși niciodată de contemporanii lor, pentru că au dus o viață deosebită, străină de lume, o viață total predată Domnului.

În urmă cu zece ani, mai precis în anul 1946 când am pornit cu acest Tabernacol, l-am promis Domnului că-L voi sluji din toată inima prin aceste evanghelizări. Eu știam încă de atunci că afară va fi zarvă mare și că banii vor avea un rol important. Mai mult, știam din Cuvânt că de multe ori oamenii lui Dumnezeu au căzut din cauza ispitei venite prin aceste lucruri: prin bani, femei și popularitate. Acestea trei sunt enumerate în Scriptură.

Astfel, prorocul Balaam din Scriptură a vândut darul lui Dumnezeu pentru bani. Noi știm că Balac, împăratul Moabului, i-a oferit bani și bogății ca să blesteme poporul Israel.

Samson a căzut din cauza unei femei care se numea Dalila, care l-a ținut în brațe până l-a convins să-i spună toată taina lui Dumnezeu.

Pentru împăratul Saul căderea a venit din cauza popularității. Biblia spune că el a fost socotit din numărul prorocilor, dar s-a prăbușit din cauză că a dorit popularitate, pentru că a vrut să fie deasupra tuturor.

Biblia arată că acestea trei sunt principalele ispite care îi duc pe oameni la cădere, de aceea L-am rugat tot timpul pe Tatăl ceresc să mă ferească de aceste lucruri și să mă ocrotească de tentația lor. Mai mult, i-am promis că în adunările pe care le voi ține, nu voi face niciodată apropouri ca să primesc bani. Eu am făcut un legământ cu El în privința aceasta, de aceea, nu voi cere niciodată bani chiar dacă voi ajunge într-o criză financiară. Nu voi permite să se adune nici măcar o colectă pentru mine. L-am rugat pe Domnul să Se îngrijească El de nevoile mele și să-mi poarte de grijă, pentru că dacă nu face aceasta, mă voi retrage de pe câmpul Evangheliei și voi pleca acasă.

Ceea ce pot spune este că El mi-a purtat de grijă în chip minunat, astfel încât niciodată nu am fost nevoit să cer bani sau să fiu neliniștit din cauza lor. Eu am putut să văd trei sau patru bărbați care și-au pierdut slujba din cauză că au primit bani, dar în ce mă privește, nu aș accepta niciodată așa ceva. Desigur, oamenii din jur pot gândi multe despre mine, pentru că Domnul mi-a dat un cămin mic acolo sus.

S-ar putea ca cineva să spună: „Banii pe care i-a făcut i-a adunat într-o singură seară pentru că este multimilionar!” Ca să nu mai gândiți așa, am să vă spun cum stau lucrurile în realitate.

Într-adevăr, aş fi putut să-l fac așa, dar nu am cerșit niciodată. De multe ori, oamenii au venit la mine și mi-au spus: „Frate Branham, aş vrea să-ți dăruiesc...”, dar i-am refuzat întotdeauna pentru că nu am avut nevoie de CEC-urile lor. Nu am vrut să am de-a face cu așa ceva pentru că toate aceste lucruri sunt gunoaie și doresc ca moștenirea mea să fie sus. Cu fiecare zi care trece, părul meu devine tot mai cărunt și știu că nu mai sunt bărbatul care a început să predice Evanghelia cu douăzeci și trei de ani în urmă. Acesta este motivul pentru care nu mă interesează câți bani aş fi putut primi în tot acest timp, ci știu un singur lucru:

„Ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?” (Matei 16.26).

Eu am văzut unde duce lucrul acesta blestemat.

Zilele trecute m-a sunat cineva și am discutat despre unele probleme de familie. Este vorba de o doamnă care m-a sunat și mi-a spus:

„Nu pot să-mi spun numele pentru că soțul meu este unul dintre cei mai renumiți predicatori care se roagă pentru vindecarea bolnavilor, dar de curând l-am prins în curvie cu o tânără de optsprezece ani, iar el mi-a mărturisit că trăiește cu ea de doi ani. Ce să fac, frate Branham?”

„Nu știu ce să-ți spun, dar mă voi ruga pentru fratele meu, pentru sufletul lui.”

Și eu am avut probleme financiare, dar pot spune că Cineva m-a întâlnit și m-a ajutat întotdeauna până la ultimele adunări, când am intrat în datorii destul de mari, de cincizeci de mii de dolari. Atunci unii dintre frați mi-au spus:

„Ar trebui să ceri de la oameni, pentru că ei așteaptă să fie rugați”, dar eu le-am răspuns:

„Nu pot face aceasta, pentru că i-am promis altceva Domnului.”

Un bărbat a venit și mi-a spus: „Îți voi da un CEC”, dar eu l-am refuzat și pe el și i-am spus: „Nu aceasta este promisiunea mea înaintea Domnului.”

Dorința mea este să-mi țin promisiunea făcută înaintea Domnului și înaintea semenilor mei. Așa se face că atunci când am ajuns acasă, nu am vrut să spun nimic soției și fiului meu, deoarece nu voiam să știe că am probleme. Ajunsesem până în California, și eram silit să opresc campaniile de Evanghelizare din cauza lipsei de bani. Atunci mi-am zis: „Voi merge acasă și mă voi odihni câteva zile, apoi voi vedea ce-mi va spune Domnul în legătură cu această problemă. Dacă nu se va întâmpla nimic, voi merge la fratele Neville și-l voi ajuta în Tabernacol. Voi predica Evanghelia și mă voi angaja undeva ca pe vremuri, când am lucrat la Compania de Servicii Publice. În vremea aceea controlam linia ferată, iar după serviciu predicam Evanghelia. Voi face din nou așa. Duminică dimineața și seara va predica fratele Neville, iar eu voi lua serviciul celălalt. El va avea și serviciul de miercuri seara, iar eu pe cel de marți.” Acestea erau gândurile care mă frământau: „Da, îmi voi căuta un serviciu și voi lucra”, ceea ce am și făcut. M-am dus și am lucrat la fratele Wood, la prelucrarea lemnului pentru case, dar acest lucru i-a supărat foarte tare pe Billy și pe soția mea.

Billy mi-a spus: „Tată, sunt sigur că procedezi greșit”, dar eu i-am răspuns: „Dimpotrivă, procedez corect pentru că îmi țin promisiunea făcută lui Dumnezeu.”

Dacă un bărbat nu este în stare să-și țină cuvântul, nu mai poți avea încredere în el, dar dacă și-l ține, dovedește că este un om de încredere. Deci, trebuie să fii întotdeauna sincer. Spune toate lucrurile astfel încât să poți vorbi întotdeauna la fel, chiar dacă vei fi silit să repeți de o mie de ori acel lucru. Fii sincer în toate lucrurile. Nu are nici un rost să joci rolul unui om bun sau rău, ci fii întotdeauna cinstit și sincer. Chiar dacă vei avea de suferit, spune sincer ceea ce ai de spus sau stai liniștit și taci, pentru că Dumnezeu va binecuvânta o astfel de inimă.

În ce mă privește, eu știu poziția pe care trebuie s-o am în lupta pe care o duc ca să biruiesc bolile și celelalte probleme cu care vin oamenii. Ca să primim ceea ce cerem, rugăciunile noastre trebuie să ajungă la Domnul Isus, dar pentru aceasta este nevoie să fim conform Cuvântului Său divin.

Trebuie să fiu neapărat sincer în inima mea deoarece diavolul știe foarte bine dacă sunt sincer sau nu. Acesta este motivul pentru care el nu va sta liniștit. Pe Satan nu-l interesează cât de tare strigi, nici cu cât curaj încerci să faci un lucru mai frumos. În toate aceste situații el va rămâne liniștit, dar dacă ești sincer, Dumnezeu va interveni și îți va răspunde.

Când am trecut prin aceste situații, mi-am zis: „Când voi reveni în Arizona, le voi povesti și fraților aceste lucruri.” Totuși, când m-am întors nu am avut curajul s-o fac, dar frații au înțeles. Billy nu a putut înțelege nicicum și mi-a spus tot timpul: „Tată, părerea mea este că faci o greșală.”

Îmi amintesc că mergeam acasă obosit, trist și abătut și că de multe ori plângeam, iar într-o seară, după ce a adormit soția mea, m-am dat jos din pat, m-am dus în camera cealaltă, am îngenuncheat și am spus: „Dragă Isuse, nu știu ce trebuie să fac pentru că am ajuns exact în punctul din care am pornit și cred că voi renunța.”

Cam două ore mai târziu, El a venit și mi-a arătat o vedenie panoramică cu privire la omenire. Nu mai avusesem niciodată așa ceva, dar în vedenia aceea am vorbit chiar și cu soția mea. Voi mă cunoașteți și știți că nu sunt fanatic, și că nu v-aș spune aceste lucruri dacă nu ar fi adevărate.

În vedenia aceea mi-a apărut fratele Arganbright și mi-a spus: „Frate Branham, am împărțit toate numerele de rugăciune și totul este pregătit pentru începerea adunării, deoarece avem bani să te ducem oriunde.”

„Îți mulțumesc, frate Arganbright”, i-am răspuns eu, după care m-am dus dincolo

ca să mă întâlnesc cu mai mulți frați. Acolo era un frate care predica, iar când l-am văzut, am întrebat: „Cine este?”

„Ei l-au pus acolo sus.”

„Care ei?”, am întrebat eu, dar toți s-au întors și au plecat. Apoi am văzut că predicatorul acela a încheiat serviciul, a eliberat adunarea și oamenii au plecat, dar când a făcut aceasta, mi-am zis: „Oh, dar nu ar fi trebuit să facă aceasta, pentru că nu au fost chemați oamenii la altar!” După aceea, am văzut un alt bărbat care s-a ridicat și a spus: „Noi am adunat colecta.” Atunci mi-am zis din nou: „De când adunarea colectei este mai importantă decât câștigarea sufletelor pentru Hristos?”

În momentul acela a venit Îngerul Domnului, m-a luat de acolo și m-a dus lângă un râu minunat. Avea cea mai limpede apă pe care am văzut-o vreodată, iar peștii înotau veseli prin ea. El mi-a spus: „Vreau să te fac pescar,” după care a adăugat: „Aruncă undița în apă de trei ori. Prima dată să tragi ușor; a doua oară să tragi puțin mai tare, iar a treia oară să așezi undița pentru a prinde peștii.”

Eu am ascultat și am aruncat undița în apă, iar când am început să trag, toți strigau de bucurie și ziceau: „Este minunat!” Aceasta m-a făcut să devin agitat și a doua oară când am tras, am făcut-o atât de tare încât am scos toate măruntaiele peștelui. Peștele era foarte mic, de mărimea unei monede, dar problema era că mi se încâlcise undița. Am descâlcit-o, iar în momentul acela, Bărbatul care-mi vorbea a venit în fața mea. Era îmbrăcat în portul din Palestina: avea o haină albă, iar pe cap purta un turban, și mi-a zis: „Aceasta este, frate Branham.”

„Știi că am greșit prin faptul că am tras undița prea repede”, am răspuns eu.

„Nu lăsa undița să ți se încâlcească în lucruri de felul acesta!”

„Bine”, am răspuns eu, „am să încerc s-o trag cât voi putea de drept și voi fi atent să procedez corect.”

„Prima dată când ți-am vorbit, ți-ai pus mâinile peste oameni și le-ai spus ce nu era în ordine cu ei. Când ai tras a doua oară, ai știut tainele inimilor lor. Te-am făcut un profet înaintea oamenilor, dar tu încerci să explici întotdeauna acest lucru. Nu ar fi trebuit s-o faci pentru că așa ai făcut un spectacol din aceasta!” „Îmi pare rău...” am răspuns eu, după care, El m-a luat de acolo și m-a dus într-un loc unde era un cort mare, puternic și arhiplin. Până atunci nu am mai văzut niciodată așa ceva. Se părea că eu stăteam undeva deasupra oamenilor și priveam în jos. Tocmai făcusem o chemare la altar și sute de oameni se ridicau plângând de bucurie pentru că L-au primit pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor personal.

După aceea, am văzut un bărbat care s-a ridicat și a spus: „Cheamă rândul de rugăciune!”, iar oamenii au început să se alinieze în partea stângă, în susul și în josul străzii față de locul unde eram eu și priveam în jos spre platformă. Am observat că în partea mea stângă, care ar fi fost dreapta dacă eram pe platformă, era o clădire micuță de lemn, și am observat că Lumina pe care o știți cu toții, și care apare la toate întâlnirile mele, m-a părăsit și a intrat în clădirea aceea, iar Glasul mi-a zis: „Acolo înăuntru, Mă voi întâlni cu tine. Aceasta este cea de-a treia Tragere!”

„De ce?”, L-am întrebat eu.

„Ei bine, pentru că aceasta nu va mai fi ca un spectacol public, așa cum s-a întâmplat până acum.” Și am mers într-acolo. După aceea, vedenia m-a părăsit și mi-am revenit.

Acum, la început de an, Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceste lucruri și cred că vă amintiți cu toții că am început aceste evanghelizări cu opt sau zece ani în urmă. Vă amintiți, de asemenea, că fratele Lowton a mai trăit exact trei ani, după care a fost luat la Domnul, iar fratele Wood a spus că va construi acolo jos un tabernacol.

Toate aceste lucruri s-au întâmplat întocmai pentru că era „Așa vorbește Domnul!” Astăzi, voi vă bucurați de această adunare și cred că Domnul va face lucruri minunate aici. Slavă Domnului.

Acum vom intra în Cuvânt, dar înainte de aceasta, aș vrea să Îi mulțumim Domnului Isus.

Tatăl nostru ceresc, Îți suntem foarte recunoscători pentru că trăim în timpul în care vei veni. Aceasta este o epocă modernă a descoperirilor științifice: a automobilelor, rachetelor, telefoniei, televiziunii, a bombelor atomice, etc., dar cu toate acestea, Tu ești Dumnezeu cel mare, Atotputernic și Atotștiutor care a creat cerurile și pământul; Dumnezeu care a întocmit Universul.

Dumnezeule, noi nu putem explica aceste lucruri, nu putem explica de ce este cerul nesfârșit, deși știința poate spune cu douăzeci de ani înainte, cu exactitate, când va avea loc o eclipsă de soare. Ei pot face aceasta pentru că mașinăria Ta funcționează perfect.

Noi nu putem contribui cu nimic la această mașinărie atât de perfectă, dar Tu ești marele Iahveh care ții Pământul în mâinile Tale. Oh, totul este pur și simplu desăvârșit! Noi Te iubim și recunoaștem că toată lucrarea Ta este dreaptă și corectă.

Acum, la început de an, dorim să ne predăm pe deplin Ție și Te rugăm să ne tragi mai aproape de Tine, să ne umpli cu Duhul Sfânt și să ne ții pe brațele Tale veșnice, ca să stăm tari în aceste zile groaznice și întunecoase în care trăim. Îți mulțumim pentru că Steaua dimineții ne călăuzește pe drum. O vom urma, Doamne. Voi merge unde mă va călăuzi El, chiar dacă va fi prin foc, prin ape, prin încercări grele, dar totul să fie prin Sânge.

O, Dumnezeule, condu-ne prin brațul Tău veșnic până vom ajunge la capătul

drumului; până când va reveni Isus, până când bolile, necazurile și îngrijorările vor înceta și vom trăi alături de Tine în Împărăția de o mie de ani, fiindcă tânjim după ziua aceea.

Doamne Isuse, vino astăzi în mijlocul nostru, prin Cuvântul Tău, taie împrejur buzele care vorbesc și urechile care ascultă, pentru ca Sămânța care este semănată să cadă în inimile în care o va semăna Duhul Sfânt și să aducă roadă însutită. Ascultă-ne, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin. Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă ajute.

Vă rog să ocupați loc. După școala biblică vom avea un serviciu de vindecare în care ne vom ruga pentru cei bolnavi, de aceea voi încerca să nu vă țin prea mult.

Chiar acum am vorbit cu fratele Neville despre faptul că Domnul a fost foarte îndurător față de noi. Dacă nu mă înșel, cred că fratele Cox a fost la mine atunci când ne-am rugat pentru o femeie din Charleston. Ea era pe moarte, un caz fără nicio șansă de rezolvare la oameni, deoarece era mâncată de cancer, dar Dumnezeu a vindecat-o în mod miraculos și puternic. Fratele ei este un misionar care se roagă pentru bolnavi și predică Evanghelia. Mă refer la fratele Cash, care a avut de curând o mare trezire în Henryville. Fratele Neville mi-a vorbit despre el, remarcând viteza cu care înaintează acest tânăr, lucru care mă bucură foarte mult.

Vedeți, *„Aruncă-ți pâinea pe ape și, după multă vreme, o vei găsi iarăși!”* (Eclesiastul 11.1). Seamănă sămânță bună și vei avea o recoltă bună; dar dacă vei semăna o sămânță rea și recolta pe care o vei avea va fi rea.

Un om nu poate merge în același timp în două direcții ci, ori merge pe o cale, ori merge pe cealaltă. Astfel, în dimineața aceasta, tu ești ori pe calea dreaptă care duce la Dumnezeu, ori ești pe calea cealaltă, care duce la moarte.

Uneori, deși mergi pe o cale greșită poți crede că mergi bine, dar nu uita că

roadele sunt acelea care descoperă drumul pe care mergi. Tu nu poți merge în același timp și spre stânga și spre dreapta ci, dacă mergi spre stânga ești în stânga, iar dacă mergi spre dreapta ești în dreapta. Oricât te-ai strădui, dacă ai pornit spre stânga, nu vei putea dovedi că ești în dreapta. Te vei gândi că mergi bine, dar în realitate mergi greșit.

Urmează busola pentru că acul ei este îndreptat întotdeauna spre Nord; urmează-L pe Duhul Sfânt pentru că El este îndreptat întotdeauna spre Cuvânt.

Acul busolei este atras de câmpul magnetic din aer și îndreptat spre Nord. Nu este minunat? Tot așa, creștinul adevărat este atras de Duhul cel veșnic și îndreptat spre Cuvânt.

Cu câțiva ani în urmă am fost foarte aproape de Polul Nord, iar acolo am avut ocazia să văd „luminile Nordului” care se mișcau încoace și încolo aidoma unor fulgere galbene și verzi, luminând totul în marea noapte polară. În timp ce stăteam acolo, mă gândeam că undeva, în mijlocul Americii, acul busolei indică tocmai punctul acela magnetic în care mă aflam. Oriunde ai fi, acul magnetic îți indică întotdeauna Nordul.

Cât este de minunat că și noi avem în slavă un Punct Magnetic și că fiecare om corect are Indicatorul îndreptat întotdeauna numai spre El, spre Isus Hristos. Acest lucru este atât de sigur, pe cât este de sigur că în clipa aceasta ne aflăm aici, în tabernacol.

Vom citi din Cuvântul Său, din **Evrei 10.18-22** și așa vrea să ascultați cu atenție:

„Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt

pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său,

și fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu,

să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău și cu trupul spălat cu o apă curată.”

Domnul Isus să ne dea răspunsul din acest Cuvânt. Iubiți Cuvântul?

„Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”
(Romani 10.17).

Avem la dispoziție treizeci sau patruzeci de minute în care vom studia Cuvântul.

Așadar, credința noastră nu se poate odihni pe nici un lucru omenesc. Creștinul trebuie să aibă un loc de odihnă sigur, iar singurul loc de odihnă al unui creștin adevărat care este născut din nou, este Cuvântul lui Dumnezeu care nu Se clatină și nu Se schimbă niciodată. Credința lui nu este zidită nici pe nisipul teologiei și al învățăturilor omenești, nici pe apartenența la o biserică, ci se întărește și devine de neclintit pe măsură ce se apropie de Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă nu mă înșel, am mai spus aceasta cu câteva seri în urmă, poate chiar aici. Uneori, simțeam nevoia să predic Cuvântul seara și, pentru că nu aveam cui să-i vorbesc, îi predicam soției mele până pe la ora doisprezece noaptea. Îmi venea pe inimă câte un text care mă ardea atât de tare încât nu puteam să tac, ci trebuia să-l spun cuiva, de aceea o întrebam:

„Iubito, dormi? Aș vrea să-ți predic puțin din Cuvânt.”

Atunci ea se trezea și mă asculta cum îi vorbeam despre Domnul Isus, iar printre altele îi spuneam: „Credința creștinilor se bazează numai pe odihnă.” Așa este.

Creștinul adevărat nu este aruncat înapoi și încolo și nu umblă dintr-un loc în altul. El nu se supără și nu se ceartă; nu se enervează, nu strigă niciodată și nu este preocupat de lucrurile lumii, ci se odihnește tot timpul, pentru că totul este trecut, s-a împlinit la Golgota. Acesta este adevărul.

Oh, pot veni bolile și necazurile, pentru că creștinul se odihnește! El știe că Dumnezeu este în stare să-l păzească, fiindcă a rezolvat deja totul; știe că nu mai trebuie să facă nimic, ci doar să aștepte liniștit oricare ar fi situația sau starea din jurul lui. Cuvântul spune că nu există nimic: *„nici moartea, nici boala, nici altceva de felul acesta, care să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu.”* (Romani 8.38). Noi suntem în odihnă. Chiar dacă corabia cea veche este aruncată în toate părțile, noi stăm liniștiți fiindcă știm că Ancora este tare.

Odată am avut ocazia să stau într-un port și am văzut aceasta. Tocmai atunci sosise un vapor și am văzut cum și-a coborât ancora, iar la puțin timp după aceea, marea a devenit agitată și s-a stârnit o furtună. Am stat și m-am uitat cum vasul acela vechi era izbit în toate părțile de valuri și m-am mirat când am văzut că nu se scufundă, dar cineva mi-a spus:

„Vasul nu se poate scufunda pentru că este ancorat.”

„O, slavă lui Dumnezeu”, am răspuns, „pentru că și noi avem o Ancoră!” Peste unele valuri vom trece, iar altele se vor abate asupra noastră, dar nu ne facem nici o grijă pentru că Ancora ne va ține la suprafață. Dar fiți atenți! nu puterea vaporului îl ține la suprafață, ci ancora.

Vedeți? Nu este important ce am fost, ce sunt sau ce voi fi, ci tot ce contează este ce este El pentru mine și ce a făcut pentru noi: pentru mine și pentru tine. Nu este

puterea mea, ce pot face eu, ci este ceea ce a făcut El pentru mine. De aceea, credința mea nu este ancorată pe ceea ce vor aduce adunările viitoare, nici pe abilitatea unui om, nici pe o biserică de care m-aș putea atașa și nici pe alte lucruri omenești, ci este ancorată și se odihnește pe deplin pe lucrarea terminată a Domnului Isus Hristos. Aceasta a fost primită.

Dumnezeu Și-a încununat biruința deplină asupra Satanei, în Fiul, când L-a înviat din morți pentru a ne face neprihăniți pe noi.

„Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.” (Matei 17.5). Nu este de mirare că poetul a spus:

„Trăind, El m-a iubit,

Murind, El m-a salvat,

Înmormântat, a dus păcatele mele departe,

Înviind, El m-a făcut neprihănit,

Pentru totdeauna liber.

Într-o zi El vine,

O, ce zi măreață!”

Creștinul se odihnește în nădejde, măcar că se află pe marea zburciurnată. Desigur,

valurile se vor ridica și vom fi loviți de tot felul de îngrijorări, dar ce contează? Noi suntem ancorați în El, de aceea nu ne vom scufunda niciodată. Nu, nu este posibil să ne scufundăm.

Eu am văzut mulți creștini care au fost aruncați într-o parte sau în alta, ceea ce m-a mirat foarte mult. Nu am predicat niciodată despre problema aceasta în nicio adunare de afară, deoarece m-am gândit că cel mai bun lucru ar fi să v-o împărtășesc mai întâi vouă.

De ce sunt aruncați oamenii dintr-o parte în alta? Par a fi foarte evlavioși; par a avea o claritate profundă asupra Cuvântului, Îl cercetează zilnic, umblă și Îl caută pe Dumnezeu, dar nu ajung niciodată să ia o hotărâre categorică cu privire la faptul că trebuie să fie zidiți și ancorați în Hristos. Eu am putut constata pe baza unor evenimente, că acest lucru se întâmplă cu intelectualii.

Adevărul este că există două feluri sau mai bine zis, două categorii de creștini. Spun aceasta deși știu că o asemenea afirmație pare ciudată:

- prima categorie este formată din intelectuali. Aceștia acceptă cu mintea, cu intelectul, ceea ce a spus Dumnezeu despre Isus Hristos în Cuvântul Său, și aleg calea cunoștinței.

- cealaltă categorie este formată din oameni care-L cunosc pe Dumnezeu prin descoperire și care își bazează credința pe o experiență personală cu El.

Intelectualul este flămând și se bucură de Dumnezeu, dar bucuria lui nu ține mult. Celălalt însă, are biruință întotdeauna și nu există nimic să-l poată apăsa pentru că este zidit și ancorat în Hristos; ispitele și necazurile nu-l mai apasă deloc pentru că posedă Ceva ce ceilalți oameni nu au. El este creștin și are un singur gând: să trăiască numai pentru Dumnezeu. Acesta este felul de gândire al creștinului care se înfrânează.

Eu m-am întrebat de multe ori: „Oare de ce unii oameni merg din biruință în biruință, în timp ce alții, deși au dorința de a-L urma pe Dumnezeu, dau greș?”

Știu că aceasta este marea întrebare a inimii noastre, a tuturor celor care Îl slujim cu adevărat pe Hristos. Până în prezent, nu am întâlnit nici o persoană care să-L fi părăsit pe Domnul după ce a ajuns cel puțin o dată în prezența lui Dumnezeu și L-a primit cu adevărat. Cei care Îl părăsesc nu au gustat niciodată Viața în adevăratul înțeles al Cuvântului.

Ieri am discutat cu un bărbat de culoare care mi-a povestit despre un predicator care și-a rupt diploma și a aruncat-o la gunoi spunând: „Am terminat cu aceasta!” Duminica următoare s-a dus într-o berărie, a luat o ladă cu bere și a început să bea, iar după două săptămâni zăcea în pat, pe moarte.

Dacă aș avea timp, v-aș explica din Biblie de ce se întâmplă aceasta, dar m-aș îndepărta prea mult de subiectul nostru. În felul acesta, ați putea vedea cum a intrat demonul în bărbatul acela, cum a pus stăpânire pe el și cum din cauza aceasta, Dumnezeu a fost obligat să-l ia acasă. Aceasta este o problemă mare și noi putem vedea că asemenea lucruri se întâmplă des. Eu pot vedea că oamenii sunt flămânzi dar, asemenea acelu predicator, nu sunt în stare să o potolească.

Învățătorii cu seminarii au introdus tot felul de învățături teologice ca: „Voi nu tresăltați pentru că nu vorbiți în limbi și nu posedați aceste daruri!” Eu nu am nimic împotriva darurilor dar, privind în general, constat că deși vorbesc în limbi, tresaltă și au simțăminte care îi mișcă, ei nu au fost schimbați și nu sunt ceea ce ar trebui să fie. Noi am văzut cu toții aceasta.

Eu m-am întrebat de multe ori ce s-ar putea face pentru oamenii care se află într-o asemenea stare duhovnicească? Cuvântul ne clarifică acest lucru, de aceea voi încerca să-l explic pentru ca totul să fie bine înțeles.

Noi avem două capacități diferite:

- una este capul nostru și lucrează prin intelect;
- cealaltă este inima și lucrează prin suflet.

Cu alte cuvinte, este vorba de duh și de suflet, care de multe ori sunt în contradicție unul cu celălalt. De exemplu, uneori, capul se gândește că ar trebui să spună ceva anume, dar sufletul nu este de acord pentru că lucrul acela nu este corect. Vedeți, întotdeauna când un lucru vine în contact cu sufletul, capul (intelectul) se retrage.

Aceasta face ca uneori să se petreacă lucruri ciudate în voi: de exemplu, veți ști mai dinainte că se va întâmpla ceva și, cu toate că nu puteți explica acel sentiment, vedeți că s-a întâmplat întocmai.

În adunările pe care le țin pe câmpul de luptă al Evangheliei, constat că mulți dintre oamenii cu care vin în contact, spun: „O, eu cred, frate Branham!” După minte, ei gândesc corect, dar în inima lor nu este nici un pic de credință. De ce spun aceasta? Pentru că dacă ar avea credință, nu ar mai trebui să vină pe platformă ca să ne rugăm pentru ei.

Acum ne vom întoarce puțin înapoi ca să privim un simbol și să completăm prin el tabloul de azi dimineață. Este la fel ca jocul cu cubul, din copilărie. Vă rog să fiți atenți astfel încât, privind acest simbol, să puteți înțelege cum stau lucrurile.

Voi știți că este bine să-i învățăm pe copii toate lucrurile, iar noi suntem copiii lui Dumnezeu. Care dintre noi am putea spune: „Eu sunt un om mare și am ajuns puternic în Dumnezeu!”? Noi nu am ajuns încă la o asemenea statură, ci suntem încă copiii Săi. Acesta este adevărul.

Acum aş vrea să aduc această problemă în tabloul nostru ca să vedem clar ce face Dumnezeu. Pentru aceasta, vom merge în Vechiul Testament și vom privi la copiii lui Israel.

După ce au trecut prin Marea Roșie și se aflau în călătorie spre țara făgăduită, prin harul Său, Dumnezeu a făcut ca în fiecare seară să le cadă mană din cer. Oamenii o adunau dimineața și puteau s-o mănânce așa sau își făceau cozonaci, pâine, etc. pentru că ea le întreținea viața în călătorie. Noi am văzut că dacă rămânea mai mult timp pe pământ, mana se topea asemenea apei înghețate.

Același lucru se întâmplă și în cadrul creștinismului. Oamenilor le este foame, iar voi aveți tot felul de magazii. Ce vreau să spun? Aveți magazii cu vedete. Astfel, mulți oameni merg la ora nouă în Casa lui Dumnezeu, tresaltă și Îl slăvesc pe Dumnezeu. Când sunt cuprinși de Duhul lui Dumnezeu, ei sunt părăsiți de orice acuzare dar, la puțin timp după aceea, constată că au căzut din nou în vechile probleme și greșeli. Vedeți, aceasta se întâmplă deși au mâncat din mană.

Mulți oameni au venit la Hristos, dar nu au fost în stare să înțeleagă acest Adevăr fundamental. Mă refer la pentecostali. Ei nu pot înțelege din cauză că fiecare biserică are învățătura ei, iar păstorul le spune orice, numai Cuvântul nu.

Unii spun: „Oh, eu L-am primit pe Domnul și ca urmare, suferința mea nu are nici o legătură cu șchiopătările mele!” Astfel, ei continuă să greșească și nu pot cuprinde acest adevăr.

Eu v-am vorbit de multe ori despre aceste lucruri, și am s-o mai fac, deoarece sunt încredințat de adevărul cuvintelor rostite de Domnul Isus în Ioan 5.24:

„...cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” Înțelegeți? *„...cine ascultă cuvintele Mele...”*

Oh, cât aș vrea să pot ancora lucrul acesta în fiecare inimă! „...și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” Acesta este Cuvântul Său.

Ce trebuie să faci tu? Să-L asculți și să-L crezi. „...credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Hristos.” (Romani 10.17). Deci, crede și încrede-te în El!

Cuvântul spune: „Ascultă!”, în timp ce inima zice: „Crede Cuvântul!” Dacă faci aceasta, dacă crezi și pui în practică, viața ta se va odihni în nădejde. Aceasta este desăvârșirea.

„Credința vine prin auzire”, de aceea a spus Isus: „...cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică.”

Nu este minunat? Să trăiești o viață fără sfârșit; să nu mori niciodată, ci să treci de la moarte la viață. Despărțirea, moartea, rămâne în urma noastră pentru că harul, Viața veșnică este înaintea noastră.

Înainte, erai un străin înaintea lui Dumnezeu, dar acum ai încetat să mai fii un străin, și ești copilul Său venit de la moarte la viață, de la întuneric la Lumină, de la lucrurile trecătoare la cele netrecătoare, de la putrezire la neputrezire. Tu te odihnești pe Cuvântul lui Dumnezeu pentru că El este „Așa vorbește Domnul!”, și nu te mai bazezi pe simțuri, pe emoții, pe lucruri îndoielnice, pe teorii aduse de cineva sau pe argumentări care nu au nici un temei.

Poate cineva zice: „Vino, atașează-te la biserica noastră și totul va fi în ordine.” Nu este adevărat! Sufletul trebuie să fie zidit și ancorat pe Cuvântul lui Dumnezeu, pe „Așa vorbește Domnul!”, care este Absolutul și Temelia ta.

Acum aș vrea să priviți cel de-al doilea pas.

Vedeți, Israelul se hrănea cu mană dar, încă înainte să se facă seară, oamenii flămânzeau din nou. De ce aceasta?

Mulți oameni merg la adunări în timp ce alții, foarte mulți, ascultă predicile acasă și se bucură nespuse de mult de ele. Cei care merg la adunare o fac pentru că doresc să asculte o predică bună, iar când se întorc acasă sunt plini de bucurie. Dar cum se explică faptul că atunci când se lovesc de prima încercare, pierd totul: și bucuria și credința?

Adevărul este că sufletul tău se bucură de auzirea Cuvântului, pentru că El este Mana pe care o mănânci, este Viața, Duhul Sfânt. Eu cred că dacă un om îl primește pe Domnul Isus, prin aceasta primește Viața veșnică pentru că primește Cuvântul, iar atunci vine Duhul și îl botează în trupul credincioșilor. Dacă va fi cu voia Domnului, în câteva minute vom înțelege cu toții aceasta. Credeți în Viața veșnică?

În Fapte 19.1-2 scrie:

„Pe când era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit pe câțiva ucenici

și le-a zis: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” Vedeți? Cea care vă ancorează în Hristos este credința. Aceasta este totul. Tu recunoști că Cuvântul Său este Adevărul și prin aceasta devii creștin, ai Viața veșnică pentru că ai crezut acest lucru. Astfel, intri în Dumnezeu, te afli în „magazia” unde curge Mana și poți mânca pe săturate. Ați observat că toată mulțimea aceea amestecată care a ieșit cu Israel, mânca din aceeași mană?

Astăzi, ca și atunci, sunt oameni păcătoși care nu pot să-L primească pe Domnul Isus, dar cu toate acestea se bucură când văd minunile lui Dumnezeu și sunt mișcați de ele. Ei se bucură când văd că oamenii procedează corect, își deschid

inimile și se bucură la auzirea unei predici vorbite sub ungeră. Da, ei mănâncă aceeași Mană, același Cuvânt uns pe care Îl mănâncă creștinii. Puteți vedea aceasta?

Cred că vă mai amintiți predica pe care am vorbit-o aici, în adunare: „Urmați-L pe Dumnezeu și El va fi desăvârșit în voi.”

Întrebarea pe care ne-o punem acum este: De ce dispărea mana venită din cer? Ea cădea din cer, apoi dispărea; a doua zi cădea din nou și dispărea iar.

Eu am întâlnit oameni care erau plini de bucurie în adunare și când plecau de acolo, dar luni sau marți trăiau deja o altă viață, o viață care nu era demnă de un creștin. La adunarea următoare, ei vin din nou înăuntru și spun: „Of, nu vreau să mai fac lucrurile acelea...” Doamne, ai milă de ei!

Cred că ați văzut și voi oameni care au primit vindecarea divină și au spus: „O, da, recunosc că lucrul acesta este scris în Cuvânt!” Astfel, Îl lăudau și Îl slăveau pe Domnul, dar la prima încercare au fost trântiți jos. Noi am constatat cu toții acest adevăr incontestabil: ei nu se schimbă pentru că nu se pot abține. Care este cauza? De ce nu se întâmplă aceasta?

Fiți atenți! Noi știm că mana a căzut din cer pentru că a fost trimisă de Dumnezeu ca să întrețină viața copiilor lui Israel, în timpul călătoriei spre țara făgăduită. Mai târziu, Dumnezeu le-a poruncit lui Moise și lui Aaron să facă un vas mare, din aur, pe care să-l umple cu mană și să-l pună în Chivot, în Locul Preasfânt.

Vedeți, mana a fost pusă în Chivot și noi știm cu toții că acolo nu a făcut viermi, nu a putrezit și nici nu și-a pierdut dulceața și bunătatea, ci a rămas exact în starea în care se afla când a fost adunată.

Ați întâlnit vreodată o persoană care a fost acolo înăuntru? O persoană care a gustat și trăiește din această mană? Un astfel de om este întotdeauna la fel: nu vorbește pe nimeni de rău și nu face rău nimănui, este prietenos, plin de dragoste, cumpătat și atent, pentru că trăiește sub slava lui Dumnezeu. El se poartă la fel de luni până sâmbătă; fie că este furtună, fie că este soare; în neazuri și în suferințe sau în bucurie și pace. El nu flămânzește niciodată și nu trebuie să meargă la adunare ca să se umple, pentru că tot timpul este plin cu Dumnezeu.

Sunt foarte mulți oameni care merg la adunare, își strâng mâna unul celuilalt și se numesc „frate”, dar când pleacă de acolo fac tot felul de afaceri neîngăduite și necinstite, pentru a obține câștig. Desigur, nu vreau să spun că în adunarea aceasta sunt asemenea oameni, ci doar că ei există.

Așadar, sunt lucruri care îi schimbă pe oameni. Un lucru cât de mic, poate trezi firea veche sau o îndeletnicire veche, cum ar fi: dragostea de sine, clewetirea, etc. Ele pot veni din nou la suprafață. Trebuie spus însă că oamenii aceștia nu au intrat niciodată în Locul Preasfânt, ci se află afară deși mănâncă din această Mană. Adevărul este că ei mănâncă din Mană pentru că au fost aduși în tabără. Tabăra este câmpul, locul unde cade Mana.

Israelul era amestecat, așa că toți mâncau din mana aceea: și credincioșii și necredincioșii. La fel este și astăzi. Creștinul adevărat și intelectualul au același păstor și citesc același Cuvânt, dar unul este statornic și rămâne credincios și smerit în orice situație, pe când celălalt are numai urcușuri și coborâșuri. Amândoi merg la biserică și mănâncă Mană, dar deosebirea dintre ei este că unul a intrat, pe când celălalt stă încă afară. Amândoi cred în Viața veșnică, dar unul dintre ei a fost botezat cu Duhul Sfânt în Împărăția lui Dumnezeu, pe când celălalt este afară deși mănâncă din aceeași Mană.

Unii spun: „Ca să intri în Trupul lui Hristos, trebuie să tresalți! Trebuie să vorbești în limbi! Trebuia să faci cutare și cutare lucru!”, dar noi am constatat că nu este adevărat.

Eu am avut ocazia să văd oameni care făceau aceste lucruri. Nu spun aceasta ca să râd de ei sau ca să-i judec, dar trăiau în păcat. Da, am văzut oameni care în adunare jucau în Duhul, iar în rest, duceau o viață îngrozitoare. Vedeți? Ceva nu este în ordine. Am văzut bărbați și femei care jucau în Duhul, tresăltau, vorbeau în limbi, etc. dar cu toate că se bucurau de aceste binecuvântări ale lui Dumnezeu, erau greșiți. Ei cred în aceste lucruri și se încred în ele, dar totul este doar la suprafață, nu vine din interior; se mișcă numai în curtea dinafară. Ei nu au intrat niciodată în curtea dinăuntru, adică nu au primit descoperirea în profunzimea ei. Așa stau lucrurile în biserică de astăzi.

Oh, dar sunt plin de bucurie când văd că Ancora noastră este fixată dincolo de perdea!

În Apocalipsa 2.17 scrie: *„Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.”*

Pentru tine nu mai contează ce spun oamenii, pentru că ești dincolo de perdea. Nimeni nu-ți mai poate spune ceva diferit. Dar tu nu ai primit această siguranță prin faptul că ai aderat la o anumită biserică, nici pentru că ai făcut cutare sau cutare lucru, ci pentru că în tine este Ceva care-ți spune aceasta. În inima ta este o piatră, dar nu o piatră tare, ci una moale care îți face inima moale.

În vechime, Legea lui Dumnezeu era scrisă pe table de piatră, iar acestea se aflau în Chivotul din cort, dar Ezechiel ne vorbește despre un alt timp care urma să vină.

Astăzi există două categorii de oameni: unii care încearcă să facă ei înșiși ceva ca să ajungă la mântuire și care spun: „Voi merge la adunare în fiecare duminică,” ceea ce este o hotărâre bună. Sau: „Voi încerca să fiu mai religios,” și lucrul acesta este bun, dar prin toate aceste fapte dovediți că sunteți încă sub Lege. Ceilalți, au în inima lor Ceva care îi îndeamnă să meargă la adunare, să fie buni, silitori, etc. acela fiind Duhul Sfânt.

Priviți acum această curte dinăuntru. Oamenii care se află acolo au primit Ceva care i-a adus într-o stare bună.

În Ezechiel 11.19-20 scrie:

„Le voi da o altă inimă și voi pune un duh nou în voi. Voi lua din trupul lor inima de piatră și le voi da o inimă de carne,

ca să urmeze poruncile Mele, să păzească și să împlinească legile Mele, și ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeuul lor.”

Pe atunci, Legea lui Dumnezeu era scrisă pe table de piatră și pusă în Chivot, Chivotul reprezentând inima.

„Voi scrie Legile Mele în inimile lor...” (Evrei 8.10).

Locuința lui Dumnezeu este inima, nu capul. În Vechiul Testament, Dumnezeu locuia în slava care cobora deasupra Chivotului.

Chivotul este inima, dar Dumnezeu nu locuiește în cap, ci în inimă. Acesta este motivul că El nu poate fi cunoscut prin teologie sau tâlcuiri omenești, ci numai printr-o experiență de modă veche, care are loc în inimă, printr-o viață curată și sfântă, printr-o viață născută din nou. Mulți bărbați și femei trăiesc o viață curată și-L iubesc pe Dumnezeu printr-o concepție intelectuală, dar locul adevărat de descoperire al lui Dumnezeu este inima.

O, dacă te-ai ascunde în Hristos! Atunci Duhul Sfânt ar veni în inima ta, ar pune acolo caracterul Lui și Și-ar trăi propria Sa viață prin tine. Aleluia!

Știu că lucrul acesta pare înfricoșător, dar este adevărat. Atunci nu mai ești tu, ci Hristos. Tu ești al Lui și Îi ești atât de supus încât Hristos vorbește prin tine tot ce vrea să spună. El gândește, se exprimă și face lucrările Sale prin tine, deoarece Îi ești predat pe deplin și te odihnești în El.

Ce tablou minunat: Hristos lucrând prin creștinul predat și supus Lui. Nu este de mirare că Pavel a spus:

„Căci, pentru mine, a trăi este Hristos și a muri este un câștig.” (Filipeni 1.21). Și: *„...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.”* (Galateni 2.20).

Hristos trăiește în fiecare suflet care Îi este predat, vorbește prin buzele lui, gândește prin mintea lui, privește prin ochii lui și lucrează prin temperamentul lui. Aleluia! Pentru un astfel de om lucrurile lumii au trecut. Poate fi viața lui altfel decât frumoasă și plăcută? Hristos a preluat tot controlul. Amin. Puteți vedea? Acesta este Hristos în tine.

Poate cineva spune: „În ordine, frate Branham, eu cred tot ce spui tu pentru că este Adevărul.” Este foarte bine că accepți lucrul acesta cu mintea, dar este nevoie să coboare la inimă și să intre în suflet. Dacă se realizează aceasta, atunci tot ce faci este Hristos. Atunci, ținta ta, dorințele tale, foamea și setea ta, totul este Hristos. Îi ești predat pe deplin, de aceea te odihnești și totul este desăvârșit. Pe tine nu te interesează cât de falsă sau cât de neagră pare lucrarea în ochii oamenilor, tu rămâi statornic pentru că Hristos este în tine. El vorbește cu păcătosul și cu prostituata prin Glasul Său lăuntric și gândește prin mintea ta gândurile pe care le spune inimii tale. Este ca și cum El ar fi aici pe pământ, iar tu nu mai ești stăpân pe tine, ci ești predat pe deplin Lui.

Aaron intra în Locul Preasfânt o singură dată pe an și trebuia să fie îmbrăcat corect, să fie sub ungerea corectă și să meargă corect. Slăvit să fie Domnul!

Deci, el trebuia să fie îmbrăcat corect, să meargă corect și să fie sub ungerea corectă. Binecuvântat să fie Domnul! Pe marginea mantiei avea niște clopoței de aur care erau prinși între niște rodii, de jur împrejurul mantiei: un clopoțel, o rodie, un clopoțel o rodie, iar când pășea, clopoțeii aceia cântau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul!” Aaron intra după perdea purtând un vas mare plin cu sânge. Acela era sângele mielului, sângele ispășirii. Apoi, trebuia să fie uns cu un ulei făcut din trandafiri de Sharon, care îi picura pe barbă și pe haine în jos, până la poale. Numai în felul acesta putea păși în curtea dinăuntru, în prezența lui Dumnezeu. După ce intra acolo, perdeaua se închidea la loc și îl despărțea de restul lumii. Slăvit să fie Dumnezeu pentru că există un loc de adăpost, un loc de odihnă. Noi putem intra acolo, în prezența lui Dumnezeu, și astfel suntem ocrotiți și feriți de lucrurile lumii, care nici nu mai există pentru noi.

Da, există un loc sigur! Aleluia! Iar acolo suntem feriți de orice zgomot, pentru că lumea este afară, departe de noi, uitată. Noi suntem înăuntru, în prezența Dumnezeului celui veșnic și nepieritor, și mâncăm din Mana care ajunge pentru sute de ani, care nu se strică niciodată și nu se termină.

Omul care vine o dată în prezența lui Dumnezeu, care intră după perdea și rămâne acolo, este despărțit de lucrurile lumii. El rămâne în prezența lui Dumnezeu și mănâncă Mană. Pentru un astfel de om nu mai contează că este ora nouă, doisprezece sau oricât ar fi, pentru că trăiește tot timpul în prezența Împăratului. Amin. Atunci nu mai este de mirare că pentru el fiecare zi care vine este tot mai frumoasă. Puteți vedea unde se află el? Omul acela a găsit un Loc tainic. Unde? După perdea. Ușile sunt închise în urma lui și nu mai vede nimic din lume.

Voi știți că în vechime ușile erau făcute din piei de oi și capre, rolul lor fiind acela de a nu lăsa să pătrundă nici un zgomot înăuntru. Astăzi, lucrul acesta se realizează prin botezul cu Duhul Sfânt care îl ascunde pe om în Hristos și face din el o făptură nouă. Un astfel de om umblă în fiecare zi înaintea Lui în felul acesta.

Ce tablou minunat pentru credinciosul aflat în prezența lui Dumnezeu! Toate lucrurile îi aparțin acum lui. Noi știm că toate lucrurile i-au fost date lui Hristos: tot

ce era Dumnezeu, El a pus în Hristos, și tot ce era Hristos, El a pus în Biserica Sa:

„În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.” (Ioan 14.20). Oh, ce privilegiu are creștinul care acceptă aceasta!

Poate cineva spune: „Bine, tu ne-ai prezentat tabloul acesta prin studierea Cuvântului, dar cum putem intra înăuntru? Cum putem ajunge acolo, frate Branham?” Vreți să știți cum veți intra înăuntru?

Poate ziceți: „Eu sunt creștin, frate Branham, am fost botezat și mă bucur de binecuvântările lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că sunt salvat.” Aceasta înseamnă că ești în curtea din afară.

Alții spun: „Uneori, deși doresc să am o viață de biruință, alunec, cad, mă ridic, sunt cuprins de slăbiciuni, sunt aruncat într-o parte și-n alta, sunt lovit de diferite greutăți, etc.” Aceasta dovedește că trebuie să părăsești curtea și să intri înăuntru.

Deci, primul lucru este curtea din afară. Acolo intrau oamenii tăiați împrejur veniți din tot Israelul, și reprezintă neprihănirea. Nimeni, afară de evreii tăiați împrejur, nu avea voie să intre în această curte pentru că ar fi spurcat-o. Când Pavel l-a dus pe Timotei în Templu, a trebuit să-l taie mai întâi împrejur și numai după aceea a putut intra. Așadar, în curtea din afară puteau intra numai bărbații și femeile care l-au primit pe Dumnezeu și posedau Viața veșnică în ei.

Tu trebuie să ajungi în acest loc numit Pridvor. De aici, ajungem la primul altar, unde era arsă jertfa. Numai după aceea, Se întâlnea Domnul cu el, îi ierta păcatele și îl curăța de toate fărădelegile. Jertfa era arsă pe altarul de aramă. Aceasta era curtea a doua, adică sfințirea, o viață predată Domnului.

Următorul pas este Locul Preasfânt. Noi avem un exemplu minunat cu privire la

ceea ce s-a întâmplat în Chivotul aflat în Locul Preasfânt, deoarece știm cu toții că în el s-a pus ceva mort și a primit iarăși viață. V-ați gândit vreodată la aceasta? Moise a pus toiagul lui Aaron în locul preasfânt, în prezența lui Dumnezeu, iar a doua zi când s-a dus să vadă ce s-a întâmplat peste noapte, a văzut că toiagul înverzise, făcuse muguri, înflorise și avea migdale coapte. (Numeri 17.8). Vedeți? În prezența lui Dumnezeu, toiagul acela vechi a fost înmprospătat, a înflorit și a produs parfum și roade. Ce era toiagul acela? Un lemn uscat luat dintr-un migdal.

Așa ești și tu: un om luat din lume, dar ai fost creat de la început ca fiu. Poate ai căzut și te-ai îndepărtat de Dumnezeu, iar din cauza aceasta te-ai uscat și ai murit; poate ții cuvântări puternice și ești respectat și onorat prin aceste curți sau organizații, dar când vei ajunge în locul acela minunat, dincolo de perdea, vei aduce la suprafață roada adevărată.

La un păcătos, un mort, pe unul care este departe de Dumnezeu, fără Hristos și fără nădejde și adu-l în prezența lui Dumnezeu, în această Casă mare și minunată a Lui, și vei vedea că va aduce la suprafață roada Duhului Sfânt: dragoste, pace, bucurie și îndelungă răbdare.

Când a fost pus în prezența lui Dumnezeu, toiagul acela mort a început dea muguri. Dar vedeți, ca să poată da acei muguri, el a trebuit să fie înmprospătat. Abia după aceea a dat mugurii aceia, apoi a venit la suprafață mirosul plăcut al florilor. Care este următorul lucru adus la suprafață? Roadele.

Același lucru se petrece cu fiecare fiu care vine în prezența lui Dumnezeu. Mai întâi, el trebuie să fie înmprospătat, iar pentru aceasta este cuprins de Duhul Sfânt care-l înnoiește și-l transformă. Duhul Sfânt vine înăuntru ca o înmprospătare, vine în ceasul cel mai liniștit.

Voi știți că dacă ieșiți afară dimineața devreme, pe pământ este încă rouă. Ea cade noaptea, după ce alerta și zgomotele lumii au încetat și totul doarme liniștit. Du-te afară dimineața devreme și vezi cât este de proaspătă întreaga natură. De ce?

Pentru că bătrânul pământ a fost ascuns și împrăștiat pentru puțin timp.

Ați stat vreodată în prezența unui bărbat sau a unei femei care s-au ascuns de lume dincolo de perdele? O discuție cu el este o adevărată înviere; poți simți o împrăștiare, un început de Viață nouă.

Ați mers dimineața printr-o grădină cu trandafiri sau pe aleea principală a unui parc din oraș, atunci când roua este încă pe pământ și se simte mirosul caprifoiului și al salcâmului? Ați privit florile? Ele se aseamănă cu un creștin care, în liniștea nopții s-a ascuns în Dumnezeu, iar a doua zi poți vedea prospețimea sa, pentru că viața pe care o trăiește răspândește în jur un miros plăcut. El este un om plăcut, un om cu care poți discuta, care te încurajează și în care poți avea încredere.

Vedeți, dacă primești o împrăștiare, un miros plăcut, începi să-l iubești pe vecinul tău și să vorbești cu el. Ce urmează? Roadele care vin la suprafață imediat.

Când vine Duhul lui Dumnezeu, El seamănă întotdeauna sămânța dumnezeiască, iar aceasta aduce rod. Intrarea în Locul Preasfânt este ceva deosebit, pentru că acesta este locul în care primești încrederea și poți crede.

În dimineața aceasta se află printre noi o femeie care zace pe o targă și este într-o stare foarte gravă. Dacă nu se atinge Dumnezeu de ea, va muri. Femeia este deja bătrână, are părul cărunt și poartă ochelari, dar dacă o privești cu atenție, vezi că are, cu adevărat, înfățișarea unui om credincios. Cu câteva minute în urmă mi-am pus mâinile peste ea și am stat de vorbă. Spunea că a căzut pe spate și și-a fracturat piciorul, iar de acolo au apărut alte și alte complicații și probleme pe care nu le știam. Ea a căzut, dar ce am putea face ca s-o ajutăm? O vom aduce în prezența binecuvântată a Duhului Sfânt care poate să-i ia toată povara. Medicul a spus că nu o mai poate ajuta cu nimic și a îndemnat-o să vină aici.

Dacă ai îmbătrânit și zilele îți sunt numărate, stai credincios ca Avraam care a

așteptat liniștit clipa în care va ajunge în prezența lui Dumnezeu. Deși avea aproape o sută de ani, el era la fel de credincios Domnului și nu a privit la trupul său uscat, deoarece Iahveh îi făgăduise înnoirea.

Da, în scaunul acela stă o femeie bătrână care este pe moarte din cauza cancerului. După știința omenească nu mai are nici o șansă, dar noi o aducem în prezența lui Dumnezeu.

Aaron nu a primit aprobarea unui om ca să poată intra în Locul Preasfânt, ci a fost chemat de Iahveh, care i-a vorbit și i-a dat dreptul s-o facă.

Când Isus a murit pe Golgota, perdeaua dinăuntru a Templului s-a rupt de sus până jos, iar de atunci nu numai marele preot are voie să intre în locul preasfânt, ci și fiecare credincios care se apropie de Dumnezeu. Acest drept îi aparține și doamnei care este pe moarte.

Printre noi se află doamna Weaver care, cu câțiva ani în urmă, zăcea mîncară de cancer. Slăbise foarte tare și era pe moarte dar, prin Hristos, avea dreptul la Pomul Vieții, avea dreptul să intre după perdea. Când am botezat-o era atât de slăbită încât se clătina într-o parte și-n alta, dar iată că trăiește și astăzi pentru că a avut un drept pe care l-a acceptat și a crezut în el.

Dacă nu mă înșel, cred că l-am văzut în sală și pe domnul Morgan. Cred că este prezentă și sora. Da, este aici. Îmi amintesc ziua când a venit aici și a trebuit s-o susțin pentru că era bolnavă de cancer. Omenește nu mai avea nici o șansă de scăpare, dar *„credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin cuvântul lui Hristos.”* (Romani 10.17).

Soțul ei mi-a spus că a dus-o de la un medic la altul, dar i-au dat-o acasă spunând că nu mai pot face nimic deoarece cancerul îi cuprinsese toate măruntaiele și se întinsese peste tot, asemenea rădăcinilor unui pom. Orice nădejde era spulberată,

dar Duhul Sfânt a adus-o în prezența Sa, în spatele perdelei, a îmborsătat-o și a adus-o de la moarte la viață. Perdeaua dinăuntru s-a închis înapoia ei.

Mie nu-mi pasă ce spune medicul sau altcineva, pentru că perdeaua a căzut, a îndepărtat orice necredință și ți-a dat dreptul să te întinzi spre potirul de aur al lui Dumnezeu și să spui: „*Prin rănile Lui sunt vindecat.*”

Începând de a doua zi, sora s-a simțit tot mai bine și a început să mănânce. Aceasta este. Nu așteptați și nu amânați până la următoarea trezire, pentru că aici stă și așteaptă Cel veșnic. Sora noastră mănâncă încă din vasul acela cu Mană. De ce aceasta? Pentru că a intrat după perdea, iar aceasta a învelit-o de jur-împrejur, așa că nu a mai ascultat ce spuneau oamenii, ci ascultă numai ceea ce îi spune Dumnezeu.

Intrați înăuntru prin Sângele Său! Intrați înăuntru prin ungere! Stați sub ungere, umblați drept și trăiți o viață curată!

Până când veți mai pași prin aceste curți? Pe mine nu mă interesează ce face omul acesta sau celălalt, nici cum este botezat, la ce biserică merge sau altceva de felul acesta, deoarece știu că prin harul Său suveran, Dumnezeu dă Duhul Sfânt cui vrea El.

Acesta este motivul pentru care sunt atât de tulburați oamenii de astăzi. Ei au fost întristați înaintea lui Dumnezeu dar, prin harul Său, El le-a dat Duhul Sfânt. Astfel, trăiesc o altă viață, sunt sfințiți și-L iubesc pe Domnul; cred și trăiesc zi de zi în prezența Sa. Pe ei nu-i interesează ce se întâmplă în jur, dacă apele sunt învolburate sau norii sunt întunecați, pentru că trăiesc în prezența Împăratului. Ce este aceasta?

Unii spun: „O, dar nu ai fost vindecată! Ceea ce simți este numai părerea ta!” Dar ei nu iau aminte la aceste cuvinte, nu le ascultă pentru că perdeaua este lăsată

Înapoia lor. Ei sunt înăuntru și trăiesc acolo. Amin.

Vorbește numai o dată cu un asemenea om și vei simți mireasma plăcută a sfințeniei. El are vorbirea dreasă cu sare și nu va vorbi niciodată despre aproapele său, nici despre ce a făcut cutare sau cutare, ci doar despre Hristos și despre lucrarea Sa. Unde se află acești oameni? Ei se odihnesc înăuntru și aduc la suprafață prospețimea unei vieți noi, a unei vieți în floare și aduc rod în fiecare zi.

Alții spun: „Știu că sora mea a fost vindecată, dar eu de ce nu pot primi vindecarea?” Frate, și tu poți fi vindecat, dar ți se pune o singură condiție: să primești ungera Duhului Sfânt. „Ce este aceasta, frate Branham?” Crede-L pe Dumnezeu pe Cuvânt pentru că *„prin har ați fost mântuiți, prin credință.”* (Efeseni 2.8). Mântuirea nu se primește prin vorbirea în limbi, nici prin stări sufletești deosebite, nici prin cântări de laudă, ci prin credință. Pășește deci în prezența lui Dumnezeu prin credință și spune-I: „Doamne Dumnezeule, vin la Tine pe baza Cuvântului Tău, prin credință.”

Poate zici: „Frate Branham, tu nu crezi în strigat și în vorbirea în limbi?” Ba da, domnule, dar tu pui căruța înaintea calului. Vino mi întâi la Hristos, lasă ca Duhul Sfânt să te ia sub stăpânirea Sa și mănâncă Mana aceasta care este bună și astăzi și mâine și întotdeauna.

Acum aș vrea să priviți ceva: uitați-vă la specificul Luminii în care umblă credinciosul adevărat aflat în Hristos. Cel neprihănit umblă cât timp este lumina zilei. El este afară, în curte, acolo unde vin și zile cețoase. Înțelegeți? Nădăjduiesc că puteți vedea aceste lucruri. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Dacă ți se întâmplă să ai unele zile înnourate și te întrebă dacă merită sau nu să umbli cu Dumnezeu, înseamnă că te afli încă în curtea din afară. Desigur, tu mănânci Mană, ești credincios, ai Viață veșnică, iar dacă mori vei merge în cer, dar ce fel de viață trăiești dacă de fiecare dată când ești încercat pleci afară?

„Oh”, zici tu, „astăzi m-am cam enervat și le-am spus câteva! Nu m-am putut

abține. Dumnezeu să mă ierte, dar nu pot altfel.” Bineînțeles că El te va ierta, doar ești copilul Lui, dar ce fel de viață duci? Oare nu ți-e scârbă de nestatornicia ta? Astăzi ești sus, mâine ești jos; acum ești bucuros, imediat ești supărat; astăzi ești afară, mâine ești din nou la biserică cerându-ți iertare. Vezi ce fel de viață trăiești, frate? După cum este vremea: o zi este luminoasă, alta este cu ceață și apoi vine o nouă zi luminoasă; nori și din nou soare. Vedeți? Aceasta este viața pe care o duce omul înnoit și neprihănit. Da, aceasta este Lumina celui neprihănit.

El spune: „Frate Branham, eu am venit la Hristos, m-am atașat la biserică, mi-am trecut numele în registru și încerc să trăiesc o viață cât mai aproape de Dumnezeu.” Este bine, frate. Dumnezeu să binecuvânteze inima ta. El prețuiește hotărârea ta și la fel eu.

Cuvântul spune: *„Cine aude cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică...”* (Ioan 5.24). Tu ești fratele meu și te iubesc. Poate zici: „Bine, frate Branham, dar am aceste sușuri și coborâșuri! Oh, sunt cea mai mizerabilă ființă! Trebuie să lupt în fiecare zi ca să mă păstrez curat.”

„Da, frate, este în ordine pentru că aceasta este calea pe care mergi.”

„Dar aș vrea să pășesc puțin mai adânc.” Ce urmează după curte? Locul Sfânt. Acolo se află cele șapte sfeșnice de aur care răspândesc în jur lumina lor. Ele dau oamenilor Lumina care îi face să renunțe la băutură, la fumat, la minciună, care-i învață să se poarte frumos cu vecinul, cu soția sau cu soțul; care-i face să renunțe la viclenie și la toate celelalte lucruri rele. Aceasta se realizează prin sângele sfințirii, oamenii fiind chemați la o viață nouă. Ei nu mai au nevoie să umble în lumina naturală pentru că au primit o lumină mai bună și umblă în lumina celor șapte sfeșnice de aur care ard cu ulei de măsline.

Uleiul de măsline este simbolul Duhului Sfânt. Focul este botezul Duhului, dar cu toate acestea ești dincoace de perdea. Creștinul care umblă în lumina sfeșnicilor de aur are mai multă lumină decât cel aflat în curte. Cu toate acestea, și pentru el

vin zile grele pentru că uneori aceste lămpi încep să fumege, iar atunci devin tulburi și nu mai dau o lumină la fel de puternică. Alteori, se sting și trebuie aprinse din nou. Atunci trebuie să mergă la vecinul ca să împrumute lumină de la el, pentru că aceste lămpi se aprind una de la cealaltă. Vedeți, încă nu este lumină deplină. O, biserică, poți vedea aceasta? Încă nu este o lumină deplină.

Poate cineva zice: „Bine, frate, dar am vorbit în limbi!” Lucrul acesta este minunat, dar vreau să-ți spun ceva: Este adevărat că ai umblat în lumina aceasta, dar este o lumină artificială, nu este lumina naturală a soarelui, a lunii sau a stelelor.

Omul din curtea neprihănirii are o lumină foarte slabă pentru că atunci când vine noaptea luminează doar luna și câteva stele. Aceasta înseamnă că starea lui este grea.

Omul din Locul Sfânt vine cu o încredere liniștitoare pentru că stă sub o binecuvântare. El spune: „Doamne, voi trăi numai pentru Tine. Sunt diaconul bisericii și mă voi purta frumos cu toți vecinii mei. Da, Doamne, voi încerca să fac totul cât se poate de bine.” El trăiește o viață mai bună decât cel aflat în curte și se pare că lumina lui nu se stinge niciodată. Cu toate acestea, uneori aproape că se sufocă din cauza fumului, iar alteori i se stinge lampa și este obligat s-o reaprindă de la vecinul.

Dar omul care intră în Locul Preasfânt, lasă totul în urma lui și este izolat de lume pentru că perdeaua este căzută în jurul lui. El este acoperit de aripile heruvimilor și stă sub slava măreață a lui Dumnezeu, de aceea lumina lui nu slăbește și nu se stinge niciodată. Da, omul care se află după perdea, trăiește în Lumina slavei lui Dumnezeu. El nu-și face griji chiar dacă furtuna urlă și norii acoperă luna și stelele și nu este afectat nici atunci când lumina sfeșnicului fumează sau se stinge, pentru că trăiește în slava lui Dumnezeu, în prezența puterii Duhului Sfânt. Lumina lui nu se stinge nici într-o noapte, ci are o Lumină trainică și blândă. Un astfel de credincios a intrat în odihnă și umblă în interior, dincolo de perdea.

Vasul cu Mană se află în Locul Preasfânt, acolo unde este prezentă slava lui Dumnezeu (slava Shekinah), iar creștinul mănâncă în fiecare zi din ea pentru că nu se termină niciodată. Da, el mănâncă numai din Mana ascunsă.

Creștinul care se află după perdea nu mai are nici o grijă pentru că Dumnezeu Se îngrijește de toate. Dumnezeu este deasupra lui, îi ascultă rugăciunile și îi răspunde la ele. Ba mai mult, omul acela trăiește pe deplin în prezența Împăratului, în slava lui Dumnezeu. Orice s-ar apropia de el, nu-l poate atinge pentru că nu ascultă nici o șoaptă străină; nu poate să mai asculte aceste șoapte pentru că tumultul lumii a rămas în urmă, dincolo de perdea.

Prietene, dacă intri în Hristos, în locul unde lumea este moartă, atunci orice ar spune mama, tata, păstorul, doctorul sau oricine altcineva, nu te mai afectează pentru că tu trăiești în prezența slavei Împăratului. Atunci, fiecare zi din viața ta este o bucurie. Oh, totul este bine! Nu mai există nici un lucru care te-ar putea atinge sau răni. Ce loc minunat!

Chiar acum îmi vine în minte o cântare veche:

Eu am pășit prin perdeaua ruptă

Aleluia, Numelui Său!

Trăiesc în prezența Împăratului

Unde slava nu dispare niciodată.

Trăiesc în prezența Împăratului.

Pășesc în Lumină, Lumina minunată,

Unde stropii de rouă ai milei lucesc

Și luminează totul în jur ziua și noaptea,

Căci Isus este Lumina lumii.

Lasă-mă să fiu în Tine adăpostit,

Fă-mă să mă pierd cu totul în Tine,

Fă ca totul din mine să fie răstignit.

Poate vecinii vor spune una sau alta despre tine, dar stai liniștit pentru că te afli în prezența Lui.

Poate cineva zice: „Doamne, am alunecat dar vreau să părăsesc toate aceste lucruri. Vreau să mă încred în Cuvântul Tău și să fiu în locul în care Te afli Tu. Lasă ca perdeaua să vină și să mă învelească, să mă ascundă de restul lumii, astfel încât să-L văd numai pe Isus Hristos, să trăiesc, să umblu și să mor în El.” Aceasta este.

Pe muntele proslăvirii, Isus S-a schimbat la față înaintea celor trei ucenici prezenți. Ei priveau în jur dar nu vedeau pe nimeni, decât pe Isus. Oh, Dumnezeuule, ascunde-mă în acest loc! Ascunde-mă dincolo de perdea, acolo unde nu se mai vede nimic altceva, decât singur Isus. Nu vreau să mai aud de lucrurile fanatice ale lumii și nu mă interesează că ei posedă bombe atomice sau avioane cu reacție, nici

dacă noile mașini Chevrolet arată mai bine decât mașinile Buick. Toate acestea nu mă afectează cu nimic. Ceea ce este important, este să umblu în fiecare zi cu Hristos și să nu mai trăiesc pentru mine. Ceea ce mă interesează este ca perdeaua să mă învelească de jur împrejur, să fiu în El și El în mine.

Pot să lovească furtunile cât vor, Ancora mea este fixată după perdeaua dinăuntru. Eu nu pot explica de ce lovesc atât de multe furtuni pe marea vieții, dar Îi sunt mulțumitor lui Dumnezeu pentru că Ancora mea stă neclintită înăuntru perdelei. Chiar dacă vaporul este izbit de valuri și uneori se pare că se va scufunda, totuși stau liniștit fiindcă știu că Ancora, perdeaua dinăuntru mă învelește, știu că sunt adăpostit de perdea.

Eu sunt ancorat în Isus,

Furtunilor vieții mă împotrivesc.

Eu sunt ancorat în Isus

Și nu mă tem nici de vânt, nici de valuri.

Eu sunt ancorat în Isus,

Căci El are putere să salveze.

Eu sunt ancorat în Stânca veacurilor.

Dumnezeu să ne ajute să intrăm în dimineața aceasta în această viață interioară. Nu mai sta acolo afară, trântit încoace și încolo de orice val de învățătură și de

fiecare lucru mărunț și fără rost care se ivește! Nu știți că Biblia avertizează că în zilele din urmă se vor ridica tot felul de oameni care se vor asemăna cu îngerii de lumină, dar care în realitate sunt plini de răutate și de gânduri murdare? Acești îngeri de lumină sunt slujitorii Satanei. Știați că în discuția pe care a avut-o cu diavolul, Eva a căutat o lumină nouă? Acest lucru a pricinuit căderea.

Fiecare mormânt, fiecare spital de boli nervoase, fiecare închisoare, îngrijorările, moartea și toate celelalte au fost cauzate de curiozitatea Evei, de faptul că ea a căutat ceva nou. Da, ea a privit după ceva nou.

O, Dumnezeule, du-mă înapoi în slava Ta, ia-mă după perdea, acolo unde ești Tu! Sunt împlinit numai dacă-L am pe Isus, de aceea lasă-mă să mă pierd și să mă găsesc apoi în Tine.

Prietene, vino înăuntrul perdelei și atunci toate frământările și nemulțumirile lumii au trecut. Biblia spune că în zilele din urmă va veni o foamete, dar nu de pâine, ci după auzirea Cuvântului adevărat al lui Dumnezeu. Atunci oamenii vor merge de la est la vest și vor căuta Cuvântul Domnului, dar nu-L vor găsi. (Amos 8.11-12). Acum este acel timp. Acesta este timpul în care copiii lui Dumnezeu vor putea ajunge la statura în care Domnul va fi proslăvit în ei.

Oamenii spun: „Oh, dar doctorul Cutare sau Cutare a zis...” Pavel se temea ca nu cumva oamenii să-l ridice pe el în loc să privească și să trăiască Cuvântul vestit, de aceea a spus:

„...învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere,

pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu.” (1Corinteni 2.4-5).

Astăzi este un timp îngrozitor, un timp în care oamenii sunt departe de țintă și împrăștiați.

Cu câteva săptămâni în urmă, am vizitat o adunare care se ținea într-un cort mare. Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar predicatorul acela spunea că el poate să scoată duhurile rele. Eu nu mă îndoiesc de aceasta, dar duhurile rele nu se pot scoate printr-o viață superficială. Cea mai puternică armă care există în lume este Dragostea divină.

Aseară am stat de vorbă cu o doamnă mică. Soțul ei este pe punctul să-o părăsească și să se căsătorească cu alta, deși sunt cunoscuți ca fiind o pereche unită, iar eu i-am admirat întotdeauna. Ea mi-a zis:

„Frate Branham, de data aceasta îl părăsesc.”

„Să nu faci aceasta, soră”, i-am răspuns eu.

„Oh, în felul acesta slujba lui va fi ruinată! Ce să fac? Am să plec la New York și am să mă angajez acolo.”

„Să nu faci aceasta, soră.”

„Dar ce să fac?”, m-a întrebat ea.

„Întoarce-te la el.”

„Chiar acum am găsit o fotografie de-a lui și am rupt-o, pentru că a făcut așa și așa...”

„Te înțeleg. Înțeleg tot ce spui, dar du-te la el, îmbrățișează-l și spune-i: „Iubitule, nu contează ce ai făcut, eu te iubesc oricum.” Așa este corect.

Nu demult, a venit la mine un bărbat tânăr (el era penticostali, iar soția lui era luterană) și mi-a spus că au ajuns la probleme foarte grave și era pe punctul să divorțeze. Astfel, când mergea acasă de la adunare, ea îi spunea:

„Bănuiesc că ați jubilat cu toții și ați vorbit în limbi...” Când auzea aceasta, el replica supărat: „Dumnezeule, am să-l scot pe dracul acesta din ea!” Din pricina acestor lucruri au ajuns la probleme de despărțire, iar el a venit la mine și mi-a zis: „Frate Branham cred că ne vom despărți, pentru că pot face să plece dracul acela din ea!”

„Frate, dacă gândești așa, ai apucat pe o cale greșită. Du-te acasă, iar atunci când va începe să-ți arunce din nou acele cuvinte, spune-i: „Da, scumpo, este în ordine, binecuvântată fie inima ta iubită.” Fii întotdeauna bun cu ea și atunci vei vedea cât de mult o poți ajuta.”

„Frate Branham, dar cum îl voi putea scoate pe dracul acela din ea?”

„Fă cum ți-am spus și în același timp roagă-te pentru ea în inima ta, iar Dumnezeu Se va îngriji de restul.” După două sau trei săptămâni, tânărul m-a chemat la telefon și mi-a spus fericit: „În căminul nostru s-a produs o schimbare totală, iar soția mea este cu totul alta.”

Cum este mai bine? Să strigi, să răspunzi înapoi cu aceeași monedă și să te răzbuni, sau să ai o inimă plină de dragoste? Dumnezeu este Dragoste și El a iubit lumea.

Prin credință, eu am văzut râul

Care izvorăște din rănilor lui Emanuel.

Dragostea mântuitoare este tema mea,

Și va rămâne aceeași până voi muri.

Acesta este adevărul. De curând m-a sunat un bărbat și mi-a spus: „Femeia aceasta are trei draci. Unul se numește Jeff, unul este Set, iar al treilea nu are nume. Unul dintre draci este verde, unul este albastru, iar al treilea este roz.”

Când l-am auzit ce spune, m-am gândit: „Oh, Dumnezeule! Ceva nu este în ordine. Nu lăsa să se întâmple așa ceva. Oamenii aceștia s-au luptat din greu să ajungă în Împărăția lui Dumnezeu și vin cu sutele ca să asculte niște baliverne.”

Dar știți de ce fac aceasta? Pentru că nu au fost niciodată după perdea. O, dacă ar intra dincolo de perdea ar primi puterea de a deosebi toate lucrurile! Dar voi știți că Domnul Isus a spus: *„Oile Mele cunosc glasul Meu și nu merg după un străin.”* (Ioan 10.25,5).

Da, domnul meu. Poți trăi orice fel de emoții, pentru că dacă rămâi numai la atât și ții în continuare la o denumire religioasă, ești la fel ca păgânii.

Eu cred că dincolo va fi numai cel care are o viață sfințită; cel care a murit și a înviat în Hristos, cel ce trăiește în prezența slavei lui Dumnezeu și este înconjurat de dragostea Lui.

Adu-mă după perdea

Sub sângele Domnului Isus.

Dacă luăm darurile din Scriptură, constatăm că diavolul poate să le imite pe toate, afară de dragostea adevărată. Satan nu poate iubi și nu poate imita dragostea. Dacă ajungeți la statura în care să vă puteți iubi unii pe alții și să-L iubiți pe Dumnezeu, înseamnă că întreaga lume este moartă pentru voi.

Nu demult, am discutat cu o doamnă care s-a enervat pe mine și a vrut să-mi dea o palmă. Stăteam pe scaunul de lângă șofer, iar ea mi-a zis: „Dacă încercați să treceți pe aici, chem poliția!”

„Soră, noi suntem creștini, deci n-ar trebui să vorbești așa.”

„Creștini? Nu există așa ceva!” și a continuat să ne vorbească foarte aspru.

„Bine, doamnă, dar tu nu crezi în Isus Hristos?”

„Cred în Isus, dar nu cred în oameni!”

„Nu poți crede în El dacă nu-i crezi pe slujitorii Lui. Nu este posibil așa ceva.”

Când am spus aceste cuvinte, femeia a început să mă înjure. Atunci am coborât din mașină și am spus:

„Soră, noi am vrut să ocolim pe acolo ca să poți trece mai departe, dar dacă nu vrei, nu o vom face.”

„Da, acesta este felul vostru de a fi! Credeți că puteți trece peste noi, oamenii bătrâni!”, a răspuns ea.

„Nu, nu am gândit așa ceva, dar dacă nu vrei să faci cum spunem noi, nu știu cum vom scoate mașina de aici. Am procedat așa, pentru că bărbatul tău ne-a rugat să întoarcem.”

„N-are importanță ce a spus el! Nu veți trece și gata!” a răspuns ea încăpățânată.

„Bine, dar mașina a alunecat aici, în noroi.”

„Nu veți putea trece prin grădină!”

„Doamna mea, chiar nu vezi noroiul în care suntem? Nu veți putea merge mai departe prin mizeria aceasta.”

„Nu mă interesează cum veți ieși, dar dacă încercați să treceți pe acolo, chem poliția!”

„Ai dreptate. Îmi pare rău...”, am spus eu.

O, era tare simpatică în timp ce stătea cu pumnul ridicat asupra mea și gesticula nervoasă. Eram îmbrăcat cu o salopetă veche, iar la un moment dat i-am zis:

„„Îmi pare rău că te-am supărat atât de tare. N-am vrut să fac aceasta pentru nimic în lume și mi-e rușine de mine însumi pentru situația aceasta, dar soțul tău a spus că totul va fi în ordine.”

„Voi, tinerii, credeți că ne puteți călca în picioare pe cei bătrâni!” a replicat ea.

„Fără îndoială că ceea ce s-a întâmplat acum, se repetă de multe ori prin vecini, dar noi suntem creștini.”

După aceea, i-am spus că nu locuiesc acolo și că am venit numai ca să ajut un frate, pentru că sunt păstor. Când am spus aceste cuvinte, m-a privit lung de sus până jos, apoi a întrebat: „Păstor?” „Da.”

„Și ce faci aici?”

„Încerc să fac un bine, să ajut pe cineva.”

„Cum te numești?”

„Numele meu este Branham”, am răspuns eu.

„Tu ești fratele Branham?”

„Da.”

„O, iartă-mă, te rog...”, a șoptit ea după care a început să plângă tare. „Eu”, a continuat ea, „sunt o metodistă decăzută și mi-e rușine pentru că m-am purtat așa cu tine.”

„Dumnezeu să te binecuvânteze. N-ai vrea să mergi din nou la biserică și să-L slujești pe Domnul Isus?”

Vedeți? Ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi lăsat amăgit și aș fi început să mă cert cu ea, spunând că eu am dreptate și nu ea? Ce aș fi realizat prin aceasta? Frate, câteva cuvinte spuse în dragoste pătrund până în inimă, iar noi dorim să-i aducem pe oameni dincolo de perdea. În ordine.

Vreți să mai cunoașteți o taină mică? Cum pot să biruiesc animalele sălbatice? Dar suferințele? Prin dragoste. Dragostea lui Dumnezeu ne împinge să facem aceasta.

Frate și soră, veniți în interiorul perdelei! N-ați vrea să faceți aceasta acum, în timp ce stăm cu capetele plecate pentru câteva momente de rugăciune? Să vină sora de la pian.

Tată ceresc, îți mulțumim pentru dragostea Ta care ne-a fost turnată în inimi prin Duhul Sfânt. Timpul merge mai departe, iar dorința noastră este ca fiecare persoană din locul acesta să vină și să intre după perdea. În locul acesta se află tineri și tinere, bărbați și femei care sunt copiii Tăi, de aceea Te rugăm să-i iei pe toți în interiorul perdelei și să-i ascunzi în Tine până când, prin Hristos, vor fi născuți din nou și slava Ta se va odihni peste ei astfel încât să nu-i poată ajunge sau vătămă nici o încercare pe care o aduce vrăjmașul. Ajută-i să-L vadă numai pe Hristos. Ajută-i să trăiască în slava Lui, în binecuvântările Lui, în acest Stâlp de Foc care se află chiar acum în adunare și care ar vrea să locuiască în fiecare inimă. Tată, ajută-i să se îndepărteze de părerile intelectuale și de închipuirile omenești ca să Te vadă cu ochii naturali.

Îngăduie ca binecuvântarea Ta să intre în inimile lor și să rămână acolo, astfel încât să poată trăi în prezența lui Dumnezeu și să ducă în fiecare zi o viață binecuvântată și spre slava lui Isus Hristos. Vrei să îngădui aceasta, Doamne?

În timp ce stăm cu capetele plecate, aș vrea ca sora noastră să ne dea tonul la cântarea „Este o fântână umplută cu sânge.”

În felul acesta vei intra.

Vino pe calea aceasta, peste altar,

În slava lui Dumnezeu,

din venele lui Emanuel a curs...

Păcătoșii din toate timpurile,

Care s-au bazat pe sângele Lui,

S-au curățit de toate petele de vină.

Dacă este cineva care vrea să se predea Domnului, să spună pur și simplu: „M-am hotărât pentru El și începând de astăzi, nu voi mai trăi când sus, când jos. Vin la Tine chiar acum, pe baza sângelui vărsat. Da, vin la Tine pe baza Cuvântului Tău, Doamne Dumnezeule, pentru că vreau să Te slujesc numai pe Tine.”

Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Aceasta este bine. Dumnezeu să te binecuvânteze. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate. Aceasta este bine. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate. Și pe tine, soră.

Spuneți: „Doamne, astăzi vin la Tine pentru că m-am săturat de viața aceasta trăită în lumina dată de sfeșnic, de lună și de stele și doresc să pășesc în slava lui Dumnezeu, care rămâne la fel de puternică și atunci când va veni întunericul.”

Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine, doamna aceea micuță... Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Dumnezeu să te binecuvânteze, mamă. Și pe tine, tinere.

Spuneți: „Doamne Dumnezeule, începând de astăzi, vreau să fac totul după voia Ta. Vin la Tine așa cum sunt și știu că nu mă vei alunga pentru că ai făgăduit în Cuvântul Tău că nu vei face aceasta. Vin așa cum sunt ca să primesc îndurarea Ta.”

Dumnezeu să te binecuvânteze, soră.

Spuneți: „Lăudat să fie Domnul pentru că începând de astăzi voi trăi în această slavă. Dacă se vor ivi greutăți și îngrijorări, orice s-ar ridica, orice ispită, orice gând sau pornire rea, voi rămâne ancorat în interiorul perdelei și voi privi numai în sus, spre slava lui Dumnezeu. Da, începând de astăzi, voi trăi în Tine.”

Mai este cineva care vrea să vină la El înainte de a ne ruga? Da. Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine, doamnă, și pe tine. Dumnezeu să te binecuvânteze. Da, s-au mai ridicat câteva mâini. Este în ordine.

Acum aș vrea să spun ceva și aș dori ca voi să faceți întocmai. Noi știm că este o tradiție conform căreia toți trebuie să vină și să se adune în jurul altarului, pentru rugăciune. Acest lucru s-a făcut pentru prima dată cam la sfârșitul secolului al șaptesprezecelea, în biserica metodistă, și este un lucru bun, deși Biblia nu scrie nicăieri despre așa ceva. Aș vrea să rămâneți fiecare la locul vostru și să vă plecați capetele împreună cu mine. Rugați-vă împreună cu mine, vorbiți cu Domnul! Lăsați deoparte toate îngrijorările lumii, pentru că s-ar putea ca aceasta să fie ultima voastră ocazie de a intra în Împărăția lui Dumnezeu.

Mă rog ca Dumnezeu să vă deschidă ușa harului Său, în timp ce stăm cu capetele plecate.

Tată ceresc, îi aduc pe oamenii aceștia la Tine. Sămânța a fost aruncată peste amvon afară și Duhul Sfânt a făcut ca ea să cadă în cincizeci sau șaiszeci de inimi, de aceea ei și-au ridicat mâinile și au spus: „Venim la Tine așa cum suntem.”

Tată ceresc, îngăduie ca inimile lor să se deschidă larg pentru tine. Mulți dintre ei au primit deja Viața veșnică și vor trăi în veci pentru că așa ai făgăduit Tu. Aceasta este siguranța noastră: că vom trăi veșnic pentru că așa ai făgăduit.

Acum Te rugăm să-i duci într-o părtășie strânsă, deoarece până astăzi au fost trântiți încoace și încolo. Satan i-a bătut atât de tare încât ei pot auzi oștirea dracilor care i-au ispitit și i-au amăgit să facă și să spună tot felul de lucruri greșite. Tată, rugămintea mea este ca perdeaua să fie lăsată între ei și lume, astfel încât să rămână ascunși în Hristos și să nu mai rătăcească niciodată.

Ajută-i să rămână în slava Ta, să citească zilnic Biblia, să Te slăvească și să fie niște creștini blânzi, smeriți, liniștiți și umpluți cu Duhul Sfânt. Îngăduie aceasta, Doamne, pentru că Ți-i încredințez în Numele Domnului Isus Hristos și-Ți mulțumesc pentru toate. Amin.

Este un Izvor umplut cu Sânge

Care a curs din venele lui Emanuel.

Păcătoșii care s-au scufundat

În valurile acelea,

Au pierdut toate petele lor de vină.

Vom intra imediat în serviciul de vindecare, de aceea aş vrea ca fiecare inimă să se pregătească pentru aceasta. Câți sunt cei care cred că începând de astăzi, prin harul lui Dumnezeu vor umbla în prezența Domnului, în ungera corectă? Ce reprezintă ungera adevărată conform Cuvântului lui Dumnezeu? Dragoste, bucurie, pace, etc. Aceasta este ungera. Umblați în felul acesta până când Dumnezeu vă va ridica perdeaua și vă va lăsa înăuntru, astfel încât întreaga lume să rămână în urma voastră, iar voi veți fi ascunși de ea.

Veți face aceasta? Ridicați mâna. Vreți să faceți aceasta prin harul lui Dumnezeu? Vă mulțumesc. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Faceți aceasta, prieteni, pentru că este mai importantă decât orice trăire sufletească, decât orice dar sau decât orice ați căutat până acum. Mai presus de toate acestea este ca Isus să locuiască în inimile voastre. Aceasta m-a ajutat să trec prin toate necazurile de aici, fiindcă a trebuit să-l susțin pe bătrânul meu tată în timp ce trecea dincolo ca să-L întâlnească pe Dumnezeu; l-am văzut pe fratele meu zbatându-se în fața morții, cu gâtul rupt, în timp ce sângele îi curgea pe gură și pe arterele tăiate; am stat alături de soția mea care se stinge și-mi spunea: „Billy, ne vom revedea pe malul celălalt!”, iar în ziua următoare a trebuit să fiu martor și la moartea fiicei mele... „Binecuvântată să fie inima ta micuță, Sharon”, îi spuneam în timp ce-o priveam îndurerat. „Tata te va revedea pe malul celălalt.”

Ancora mea a stat tare pentru că nădejdea mea nu a fost întemeiată pe o emoție. Vedeți? Nu este important ce spun eu despre un anumit lucru, ci este important ce spune El, iar eu l-am crezut.

În cei douăzeci și trei de ani de slujbă, am stat tot timpul neclintit pe această Ancoră. Am urcat treaptă cu treaptă până acolo sus, la cruce, tot mai aproape de El, de aceea rugăciunea mea este ca Dumnezeu să vă îngăduie fiecăruia să trăiți un astfel de eveniment care să vă facă să duceți o viață vie, predată lui Dumnezeu.

Ascultați-mă cu atenție, ca să puteți înțelege bine. În vorbirea mea nu m-am referit la binecuvântările de care aveți parte, care vă bucură și care-L proslăvesc pe Dumnezeu. Ele sunt bune pentru că mănânci din Mană. Nu m-am referit nici la bucuria pe care o are cineva care vorbește în limbi sau aleargă în sus și-n jos prin clădire, ci am vorbit despre Viața lui Hristos care este în tine și pe care o trăiești zi și noapte. Acesta este lucrul la care m-am oprit astăzi.

Acum El este aici. În dimineața aceasta aș vrea să fiu un vindecător, ca să-i pot vindeca pe toți bolnavii, dar sunt doar un om. Totuși, Vindecătorul nostru este aici și El este Domnul Isus Hristos.

Biblia spune: *„Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.*

Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi și s-a rugat cu stăruință să nu plouă și n-a plouat deloc în țară trei ani și șase luni.

Apoi s-a rugat din nou și cerul a dat ploaie și pământul și-a dat rodul.” (Iacov 5.16-18).

Rugăciunea poate să schimbe starea. Tu nu poți s-o schimbi, dar rugăciunea o face.

Dumnezeu i-a spus odată unui om că va muri și l-a sfătuit să-și pună casa în rânduială. Este vorba de împăratul Ezechia. Pentru aceasta, Dumnezeu a trimis la el un proroc, pe Isaia, ca să-l înștiințeze. Când a auzit aceasta, Ezechia s-a întors cu fața la perete și s-a rugat lui Dumnezeu să-i mai prelungească viața. După această rugăciune, Dumnezeu și-a schimbat planul și i-a îngăduit să trăiască încă cincisprezece ani. Cine a făcut aceasta? Rugăciunea.

Acum voi schimba puțin subiectul. Va trebui să plec, dar cred că duminica viitoare

voi veni înapoi.

Dimineață, soția mi-a spus: „Cum vei merge așa, doar ești răgușit?”

„Am promis”, am răspuns eu, „de aceea trebuie să merg.”

Vedeți? Aș vrea să vă spun ceva. Este pentru prima dată când mă voi ruga pentru ceva ce mi-a fost dat. Voi știți aceasta și Dumnezeu o știe și mai bine, pentru că El m-a chemat și m-a însărcinat să mă rog pentru bolnavi. Dar acest lucru nu va mai fi atât de public ca până acum. Va fi asemănător, dar sub altă formă.

Vă spun sincer că mi-aș ceda cu bucurie locul unui bărbat care predică Evanghelia, deoarece eu nu sunt un predicator bun, nu sunt pregătit pentru aceasta și nu cunosc atât de bine Cuvântul. Deci, eu nu pot predica, dar am fost chemat să mă rog pentru bolnavi. Acesta este motivul pentru care am obținut rezultate deosebite în adunările de vindecare.

Câți dintre voi au revista „Viața creștină”? Ați citit articolul scris de un medic din Chicago? El a fost întrebat dacă crede în vindecarea divină și dacă există așa ceva cu adevărat?

Răspunsul acestui bărbat a fost următorul: „Voi mă întrebați dacă cred în vindecarea divină, dar ce înțelegeți prin „vindecarea divină”? Fără îndoială, eu cred în așa ceva. Vindecarea divină urmează rugăciunii făcute pentru persoana bolnavă, dar pe lângă vindecarea care survine în mod treptat, există și minuni care aduc vindecarea sau eliberarea pe loc, sub privirile celor prezenți. Da, eu cred în aceste două lucruri.”

Medicul acela a mai spus: „Pe mine nu mă interesează ce spun celelalte culte religioase, ca de exemplu: unitarienii sau „Știința creștină”, care vor să ajungă la

mântuire fără sângele lui Isus Hristos. Eu știu un singur lucru: că sângele lui Isus Hristos îi va vindeca întotdeauna pe cei ce cred.”

Vedeți, acestea sunt cuvintele unui medic. Medicina știe lucrul acesta. Ei știu că Dumnezeu a pus în Biserica Sa oameni care au chemarea de se ruga pentru bolnavi. El i-a așezat pe unii ca să învețe, iar pe alții pentru alte lucruri, este adevărat? Toate aceste lucruri sunt făcute de același Duh, dar problema este că ele nu au nimic a face cu mântuirea sufletului. Eu știu că Dumnezeu m-a chemat să mă rog pentru cei bolnavi și am nevoie doar de încrederea voastră.

Ca să mă înțelegeți mai bine, dați-mi voie să vă spun ce mi s-a întâmplat nu demult. Ați auzit desigur de femela aceea de oposum (marsupial de mărimea unei pisici, care trăiește în America de Nord), care a fost vindecată nu demult. Ea a venit de undeva din mlaștini și era grav rănită. Probabil fusese mușcată de vreun câine sau de un alt animal.

De ce a îngăduit Dumnezeu ca animalul acela să vină la mine acasă și să se așeze în fața ușii fără să spună nimic? Gândiți-vă că este vorba de un animal care nu știe nimic și care nu are suflet. Totuși, femela aceea a așteptat timp de douăzeci și patru de ore, până când am înțeles că trebuie să mă rog pentru ea.

Îmi amintesc că mă aflu în camera mea când a venit Domnul și mi-a spus: „Această femelă de oposum stă ca o doamnă la ușa ta și așteaptă de douăzeci și patru de ore să-i vină rândul să te rogi pentru ea, dar până acum nu i-ai spus nimic.” Micuța Rebeca era în cameră când am ieșit să mă rog pentru animalul acela. M-am dus lângă ea și am spus:

„Tată ceresc, Te rog să mă ierți pentru că nu am înțeles lucrul acesta și să vindec acest animal.” Acestea au fost singurele cuvinte pe care le-am spus, și ea s-a ridicat pe deplin vindecată, m-a privit ca și cum ar fi vrut să-mi mulțumească, după care și-a adunat puii în pungă și a plecat. Când a ieșit pe poartă și a pornit la vale, nu mai șchiopăta deloc. Vedeți? Era un animal neștiutor, dar Dumnezeu l-a adus la

mine. Credeți aceasta?

Cum l-a condus El pe fratele Bosworth? Oh, priviți prin țară și veți auzi de sute de vise și vedenii. Toate acestea îmi îngăduie să văd că El S-a întâlnit cu mine, iar atunci când am stat în prezența Sa, mi-a spus: „Te-ai născut în lumea aceasta ca să te rogi pentru bolnavi.” El a mai spus: „Slujba ta va fi deosebită și va merge în jurul lumii”, iar voi știți că așa a fost.

Priviți numai la vindecările care au avut loc, pentru că milioane de oameni au fost vindecați. Eu nu aș fi putut face aceasta, dar El a făcut-o. Eu am făcut numai ce a spus El și, prin harul Său, trezirea aceasta a înconjurat lumea.

Nu demult, am fost într-o adunare de vindecare. Acolo au vorbit mai mulți predicatori și fiecare din ei au povestit câte un eveniment personal. Ei nu știau că sunt acolo, pentru că adunarea s-a ținut pe un stadion, iar eu eram undeva în spate. Ca să nu fiu recunoscut, îmi ridicasem gulerul de la haină și purtam o pereche de ochelari fumurii, fiindcă m-am dus acolo cu un singur gând: să ascult.

Unul dintre ei a spus: „Eu am ajuns într-un punct în care nu știam ce să fac. Slujba mea era ruinată. Dar chiar atunci a venit un bărbat mic și smerit. Era fratele Branham. Acesta a fost începutul pentru mine.”

A urmat un altul care a spus același lucru: „Eu slujeam într-o biserică mică, dar întâlnirea cu slujba fratelui Branham a fost începutul.”

Când am auzit acele mărturii am început să plâng, apoi am plecat pentru că nu am mai putut rezista. Mă gândeam: „O, Dumnezeule, aceasta este exact ceea ce mi-ai spus Tu că se va întâmpla, și iată că totul este întocmai.”

În dimineața aceasta, eu stau înaintea voastră ca un rob neînsemnat al Domnului.

Știu că am greșit de multe ori și îmi este rușine de mine însumi pentru aceasta, de aceea mă simt nevrednic pentru a-i sluji pe copiii Săi bolnavi, dar eu nu privesc la mine, ci la harul Său. Vedeți, eu privesc la El, la ceea ce este El pentru mine și știu că eu sunt copilul Său, iar El este Domnul meu. Dacă mâinile mele sunt murdare, ale Lui sunt curate și eu nu slujesc cu mâinile mele. Tot ce pot face eu este să mă predau Lui astfel încât să se poată sluji de mine cum vrea El. Eu sunt foarte bucuros pentru că pot fi ascuns în spatele perdelei, acolo unde nu se aud lucrurile lumii.

Când oamenii îmi spun: „Nu poți face aceasta!”, sau: „Ești nebun!”, sau: „Cu fratele Branham s-a întâmplat ceva pe dos!”, sau: „Uitați-vă la el, căci a înnebunit!”, eu nu aud nimic și merg mai departe.

Când am participat la adunarea care se ținea într-un spital evreiesc, un grup de bărbați mi-au zis: „Ți-ai pierdut mințile? De ce spui că nu poți face aceasta? Și vrei să spui că te rogi pentru împărați?”

„Aceasta mi-a poruncit El”, am răspuns eu. Pe mine nu mă interesează ce spun oamenii, și fac totul așa cum îmi poruncește Dumnezeu. El nu privește la neștiința mea, pentru că înțelepciunea și știința mea nu ar fi putut aduce la suprafață ceea ce face El. Nu cunoștința mea, ci harul Său face toate aceste lucruri minunate. El este Cel care lucrează, nu eu.

În harul Său nădăjduiesc și în dimineața aceasta în timp ce voi merge să mă rog pentru femeia aceea de pe targă, care este pe moarte. Aceași nădejde o voi avea și atunci când mă voi ruga și pentru ceilalți bolnavi.

Nu numai eu, ci și voi sunteți slujitorii lui Dumnezeu, deoarece El ascultă rugăciunea făcută din inimă, a fiecărui individ și a adunării.

În dimineața aceasta, zace pe targă o femeie care este pe moarte. Și nu numai ea,

ci mai sunt și alții grav bolnavi.

Desigur existența unui dar este o binecuvântare, pentru că prin darul acela se poate spune tot ce au făcut oamenii. Ei nu mai pot tăinui nimic. Voi știți la ce mă refer și știți că spun adevărul. Acum nu mă refer la vindecare, fiindcă vindecarea vine în urma rugăciunii făcute cu credință.

Deci, aceasta vrem să facem acum: ne vom ruga pentru bolnavi. Dorința mea este să vă faceți bine toți și mă gândesc cum m-aș simți dacă femeia aceasta ar fi mama mea? Ea este mama cuiva. Cum m-aș simți dacă în locul ei ar fi soția mea sau cineva iubit? Eu vreau să fiu sincer și să mă rog pentru ea.

Printre noi se află doamna Rook. Cu câțva timp în urmă, ea a fost adusă în mijlocul nostru pe targă, întocmai ca femeia aceasta, fiind bolnavă de cancer, iar acum stă printre noi pe deplin sănătoasă. După rugăciune a plecat acasă pe deplin sănătoasă și de atunci nu a mai fost bolnavă niciodată.

Nu este minunat? Aș vrea să vină sora de la pian.

Medicul bun se apropie,

Isus cel scump și iubit.

Cei care doresc să rămână în adunare, să stea liniștiți, pentru că ne vom ruga, iar după aceea vom chema rândul de rugăciune. Totuși, mai întâi aș vrea să mă rog pentru femeia de pe targă, ca să avem mai mult loc pentru rândul de rugăciune. Femeia să-și plece capul în timp ce toți ceilalți ne vom ruga pentru ea cu toată sinceritatea.

Soră, tu zaci pe targa aceasta... cu tine vorbesc, mamă. Aș vrea să ai încredere și să crezi din toată inima. Toți să se roage și să fie plini de respect. După ce ne vom ruga pentru ea, voi reveni pe platformă și voi chema rândul de rugăciune. Atunci aș vrea să luați targa din cale.

Putem să ne rugăm? Tatăl nostru ceresc, Tu ești marele nostru Medic. Printre noi sunt o mulțime de bolnavi care zac pe tărgi sau stau în scaune... O, Tată, ei sunt poporul Tău și suferă atât de mult! Noi trăim în împărăția întunericului, dar Tu ne-ai binecuvântat cu harul Tău, veșnicule Dumnezeu, de aceea Te rugăm să Te înduri și de oamenii aceștia bolnavi. Îndură-Te și vindecă-i pe toți. Ajută-i să guste și ei din mană, pentru că în dimineața aceasta ai deschis porțile îndurării Tale, astfel încât să poată veni oricine vrea.

Îți mulțumim pentru iubitul nostru frate Neville, păstorul nostru, care stă ca un exemplu în fața bisericii. Îți mulțumim pentru tot ce a făcut la postul lui de datorie pe care stă ca un adevărat slujitor al Tău.

Dumnezeule, Te rog să-i binecuvântezi soția și copiii. Îngăduie ca atunci când vor crește mari, băieții lui să devină un exemplu, asemenea tatălui lor.

Acum, când mă apropii de cei bolnavi, Te rog să vii să mă ajuți să pot sluji din toată inima. Fii cu mine, îndepărtează orice îndoială și dă-mi credință, astfel ca atunci când vor veni bolnavii, să stau credincios înaintea Ta. Îngăduie aceasta, Tată.

Acum, în timp ce adunarea va sta cu capetele plecate, voi merge la sora de pe targă și mă voi ruga pentru ea. Stați toți în rugăciune (fratele Branham părăsește microfonul ca să se roage pentru femeia de pe targă, apoi revine pe platformă).

Dumnezeu S-a atins de trupul ei și a făcut-o sănătoasă, de aceea aleargă fericită prin sală și-L slăvește pe Dumnezeu.

Ai vrea să ne rugăm și pentru tine? Vino pe partea aceasta și ne vom ruga.

În timp ce femeia care a stat pe targă, îmi povestea cum a căzut și ce i s-a întâmplat, mă gândeam: „Doamne, dacă îmi vei confirma că ești aici, voi face ceea ce mi-ai poruncit, pentru ca femeia aceasta să fie vindecată.” Și iată că este vindecată și umblă bucuroasă prin sală.

Femeia s-a ridicat imediat după rugăciune, și-a dus targa afară, iar acum este din nou aici plină de bucurie.

Domnul Isus este aici, scumpii mei frați și surori. Eu nu pot să vă vindec, dar noi trăim într-una din cele mai mari treziri pe care a avut-o națiunea aceasta vreodată, și știu că este în desfășurare ceva.

În timp ce veți trece pe aici, ne vom ruga pentru fiecare în parte. Sora de la pian să cânte încet, iar eu și fratele Neville vom sluji prin punerea mâinilor peste cei bolnavi. După ce veți trece pe aici, fiecare să se întoarcă la locul lui.

Ați știut că unii oameni au o părere greșită cu privire la ungere? Cui i-a fost dată cea mai mare ungere și ce a făcut cu ea după ce a primit-o? Desigur, Domnul Isus Hristos a primit cea mai mare ungere. De ce? Pentru că noi avem Duhul cu măsură, dar El L-a avut fără măsură.

Într-o zi, El S-a dus în Templu, a luat sulul Cărții lui Isaia și a început să citească:

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați

și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” (Luca 4.18-19).

Gândiți-vă că această făgăduință a fost dată cu opt sute de ani în urmă, iar acum El stătea acolo sub deplina binecuvântare și ungere care Se odihnea peste El. Oh, cred că noi am fi alergat strigând și plângând prin clădire, dar Biblia spune că după ce a citit acele cuvinte, El a pus sulul jos și a zis:

„Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.” (v. 21).

Vedeți cum S-a purtat El sub ungere? Ungerea nu este o mișcare sufletească, ci este puterea cea mai înaltă, care controlează și recunoaște exact ce este și de ce este aici sau ce se petrece aici.

Poate nu sunteți în stare să înțelegeți lucrul acesta, dar când veți veni aici, să fiți încrezători și să faceți tot ce vă spun, apoi veți vedea ce se va întâmpla, pentru că în dimineața aceasta, ungerea Domnului este în Templu, în Casa lui Dumnezeu. Amin.

Să ne rugăm Domnului. (Fratele Branham se roagă pentru cei bolnavi).

Îl iubești pe Domnul? Nu este El minunat? Noi am avut un timp minunat în dimineața aceasta. Ați simțit prezența Sa? Ceva din jurul nostru spune: „Eu sunt cu tine, de aceea să nu te temi, pentru că barca în care te afli nu poate fi zdrobită sau scufundată.”

Cum te simți, mamă? Bine, aceasta este minunat. Femeia care a zăcut pe targă spune că se simte bine, iar noi îi suntem mulțumitori Domnului pentru aceasta. Ea va veni din nou în biserică, este adevărat? Cred că duminica viitoare vom avea printre noi o mulțime de oameni care vor mărturisi ce s-a întâmplat în viața lor astăzi. Credeți aceasta?

Ce vom face în continuare? Vom rămâne în slava Sa și vom umbla pas cu pas numai în Lumina Sa. Da, ne vom ține de mâinile Lui pentru ca astfel binecuvântarea Sa veșnică să se odihnească peste noi, deoarece știm că Dumnezeu nu făgăduiește un lucru pe care nu poate să-l facă.

Avraam era bătrân, dar nu-și făcea probleme din cauza aceasta, ci credea că Dumnezeu este în stare să facă ceea ce a spus. Nu este minunat acest lucru? Deci Dumnezeu nu poate muri pentru că este veșnic.

Te-ai gândit vreodată la aceasta? Când duhul tău te părăsește, nu există nimic care să oprească Duhul Său: nici apa, nici gazele, nimic. El pătrunde oriunde ca un abur și este veșnic; nu poate muri niciodată pentru că este Viața veșnică și nu poate fi distrus.

Când treci din viața aceasta, cei dragi ai tăi te plâng și spun că ai murit, dar în realitate tu nu ești mort, ci trăiești acolo sus. Trupul acesta vechi dispare, este pus în pământ și se transformă în țărână, dar ceea ce a fost pus în tine, iese afară, iar într-o zi, când va veni Isus, marele Împărat al tuturor duhurilor, El va aduce cu Sine puterea lui Dumnezeu de înviere. Atunci, fiecare suflet care este în El, va reveni la Viață, fiind transformat într-un bărbat sau o femeie tânără, după care va fi luat în slavă. Gândiți-vă la faptul că atunci nu vom mai îmbătrâni niciodată, nu vom mai fi bolnavi și nu vom mai avea probleme și griji, ci vom umbla numai în Lumina lui Dumnezeu. Nu este minunat?

Aș vrea să cântăm cântarea aceea veche. Vrei să ne dai tonul, soră? „Credința mea Te dorește pe Tine.” Câți cunosc această cântare?

Credința mea Te dorește pe Tine,

O, Mielule de pe Golgota!

Mântuitorule dumnezeiesc.

Ascultă-mă acum când mă rog,

În toată viața mea.

Oh, lasă-mă din clipa aceasta

Să fiu cu totul al Tău. Amin.

Știu că este târziu, dar aș vrea s-o cântăm cu toții.

- Amin -